

DEN *danske* STJERNE

Marts 1975 · 124. Årgang · Nummer 3

Jesus som det store eksempel

AF SPENCER W. KIMBALL

Vi har et virkeligt eksempel på styrke, venlighed, barmhjertighed og tilgivelse i ham, som var os det fuldkomne eksempel, vor Frelser, Jesus Kristus, som befalede os alle at følge ham. Hele sit liv havde han været offer for ondskaben. Som nyfødt måtte han skyndsomt bringes bort til Egypten, for at han ikke skulle blive slået ihjel; hans forældre var blevet advaret i en drøm. Og da hans hektiske liv var ved at være forbi, stod han roligt, behersket og guddommeligt værdigt, medens onde mennesker spyttede deres ildelugtende, bakteriebefængte slim i ansigtet på ham. Hvor modbydeligt! Men med hvilken ro udholdt han det ikke! Sikken en selvbeherskelse!

De skubbede og puffede til ham og jog ham fra sted til sted. Ikke et vredt ord kom over hans læber. Igen hvilken selvbeherskelse! De slog ham i ansigtet og på kroppen. Hvor ydmygende! for ikke at tale om hvor smertefuldt! Alligevel lod han sig ikke skræmme. Han var fast besluttet på at udføre sin opgave. Han fulgte bogstaveligt sit eget råd, da han vendte den anden kind til, så også den kunne blive slået.

Hans egne disciple forlod ham og flygtede. Og alene stod han så overfor pøbelen og deres ledere. I denne vanskelige situation var han overladt til brutale og kriminelle forfølgeres og bagvaskeres forgodtbefindende.

Også ord kan være vanskelige at udholde. Det må have været forfærdeligt svært for ham at høre på anklagerne, beskyldningerne og at de ting, personer, steder og begivenheder, der var ham hellig, blev vanhelliget. De kaldte hans egen elskede mor en skøge, men han veg ikke en tomme, og tøvede aldrig, for han vidste, hvad han havde at gøre. Han krympede sig ikke, forsvarede sig ikke, kom ikke med nogen indsigelser. Og da man betalte nogle falske, pengegridske vidner for at lyve om ham, syntes han ikke at fordømme dem. De fordrejede hans ord og misfortolkede, hvad han havde sagt, alligevel forblev han rolig og tilsyneladene uberørt. Havde han ikke lært dem at bede for dem ,,som hader og forfølger os».

Han blev slået og offentligt pisket. Han bar en tornekrone, en ondsindet form for tortur. Han blev hånet og spottet. Han blev ydmygende behandlet af sit eget folk. «Jeg . . . kom til mine egne," sagde han, ,,og mine egne tog ikke imod mig." (L.&P. 6:21, Joh. 1:11.) Man forlangte, at han skulle bære sit eget kors, bragte ham til Golgatha, naglede ham til korset, på hvilket han led ubeskriveligt. Endelig, da soldaterne og hans anklagere stod neden for korset, så han på de romerske soldater og sagde disse udødelige ord: «Fader, tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør." (Luk. 23:34) (*Miracle of Forgiveness,* siderne 279-280)

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Marts 1975
124. Årgang · Nummer 3

Layout
Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Trykning
Paul Giese KG, Offenbach/M
Vesttyskland

Abonnement, nye priser
6 numre .... d. kr. 20.–
12 numre .... d. kr. 39.–
I løssalg pr. nr. .... d. kr. 4.–
Nævnte priser er incl. moms og porto. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F.

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forsoningen — moderne profeter bærer vidnesbyrd

,,Thi også Kristus døde én gang for synder, en retfærdig for uretfærdige, for at han kunne føre jer til Gud . . ." (1. Pet 3:18) Forsoningens budskab er selve evangeliets kerne, sådan som det er blevet prædiket fra Adams tid til i dag. Her præsenterer vi nogle af denne uddelings profeters lære — lige fra Joseph Smith til Spencer W. Kimball — angående betydningen af Frelserens offer.

Joseph Smith

Til trods for syndefaldet, ved hvilket mennesket afskar sig fra at kunne tale ansigt til ansigt med sin Skaber uden en mellemmand, er det alligevel tydeligt, at den store og vidunderlige plan, efter hvilken han skulle forløse os, var planlagt fra begyndelsen; ofringen var forberedt; forsoningen stod allerede klart i Guds tanker, det var hans formål, at igennem hans bogstavelige Søn skulle mennesket blive godtaget af dets Skaber, og igennem hans eksempel skulle det lære, at det alene var gennem ham, det kunne finde forløsning, idet det var proklameret: ,,Til støv skal du blive . . . ". Omvendelse er ikke noget man uden videre kan spøge med. Daglige overtrædelser med efterfølgende daglige omvendelser er ikke noget, der behager Gud . . . Der er ingen frelse at finde mellem Bibelens forside og dens bagside, hvis vi ikke har denne Mellemmand. Det er Jesus, der er denne Mellemmand . . . (*Teachings of the Prophet Joseph Smith,* siderne 57-58, 148, 149)

Brigham Young

Vore første forældre overtrådte den lov, der blev givet dem i Edens Have. Deres øjne blev åbnet. På denne måde opstod skylden. Hvilken form for skyld er da dette? Hvad kan indfri den? Jeg spørger, om mindre end et guddommeligt offer kan indfri denne skyld? Nej, siger jeg . . .
Guds børn har pådraget sig skyld overfor Gud, og Faderen kræver gælden indfriet. Han siger til sine børn, som lever i synd og overtrædelse på jorden: I kan ikke betale gælden; men jeg har beredt et offer; jeg vil sende min Enbårne, som kan betale denne gæld til det guddommelige for jer. Forstår vi, hvorfor han skulle ofre sit liv? . . . med mindre Gud sørgede for en frelser, ville denne gæld aldrig kunne blive betalt. Kunne man finde en måde, vi kan blive frelst på og komme tilbage til vor himmelske Faders og ældre broders nærhed, ved hjælp af blot og bar menneskeforstand? således at vi kunne komme til at bo sammen med de hellige engle og celestiale væsener? Nej; vi formår ikke sel at udtænke dette, jordens indbyggere har ikke magt og visdom hertil, hverken dem, der nu lever, dem, der har levet eller dem, der vil komme til at leve; aldrig kunne vi planlægge eller berede et sådant offer. Men Gud sørgede for dette, og hans Søn var den, der ofrede sig, og hver enkelt af os kan nu modtage sandheden og komme frelst ind i Guds rige. *Journal of Discourses,* bind 14, siderne 71-72.

John Taylor

Der står (i 2. Ne. 9), at forsoningen nødvendigvis må være altomfattende. Hvorfor skal der en altomfattende soning til? Af den enkle grund, at en strøm ikke kan løbe højere op end sit udspring; og et menneske, der har fået et kødeligt legeme og er blevet jordisk, og som ved at bryde loven har afskåret sig fra at have direkte forbindelse med Faderen, og som derfor er blevet underlagt døden, kan intet udrette. På dette stade, og fordi det jordiske liv er så kort, har mennesket i sig selv ingen muligheder for selv at hæve sig op over denne faldne tilstand eller ved egen hjælp at komme tilbage til sin Faders nærhed. Derfor var det nødvendigt, at en højere magt frivilligt nævede mennesket fra dets lave og fornedrende stade. Denne frivillige, højere magt var Guds Søn, der ikke som mennesket havde overtrådt Faderens lov, og som var eet med sin Fader, idet han besad hans herlighed, magt, rige og myndighed.

The Mediation and Atonement siderne 142-43.

Wilford Woodruff

Når mennesket bliver kaldet til at omvende sig fra sine synder, så er der tale om dets egne, personlige synder, og ikke Adams overtrædelser. Der blev sonet for det, som kaldes arvesynden, gennem Kristi død, uanset hvad mennesket har gjort eller ville gøre; Kristi sonede også for menneskets individuelle synder, men betingelsen for, at mennesket kan nyde godt af dette, er at det lever i lydighed mod frelsens evangeliums plan, når det først har hørt det.
Millenial Star bind 51, side 659

Lorenzo Snow

Medens vi lever, ser vi måske langt frem til vort liv i åndeverdenen i forsikring om, at når vi når til dette dejlige rige, så vil vi retmæssigt blive kronet som Guds sønner og døtre og eje Det celestiale Riges rigdom og herlighed.
I sin tid lærte apostlen Paulus de hellige, at de skulle være sig den samme slags tanker bevidst som Kristus Jesus, der vidste, at han var født af Gud, og derfor ikke syntes, at det var et røvet bytte at være Gud lig. Apostlen Johannes sagde om det samme emne: ,,Men vi ved, at når Han åbenbares, skal vi blive ham lige . . . " samt ,,Og enhver, der har dette håb til ham, renser sig selv, ligesom Han er ren." (1. Joh. 3:2, 3)
Som mennesket er i dag, således har Gud været engang — som barnet i Betlehem, der først var et barn i svøb — som siden voksede op, en dreng, der blev til en mand, og til sidst mod guddommen, dette er da, hvad vi kalder ,,den sejrspris, som Gud fra det høje kaldte os til i Kristus Jesus." (Filip. 3:14)
Vi er født af Gud, vi er hans åndelige børn, hos ham blev vi opfostret i åndeverdenen, hvor vi havde del i hans væsen, ganske som børn altid, i hvert fald i nogen grad, ligner deres forældre. Vore prøvelser og besværligheder her giver os blot erfaring og lærer os guddommelige principper.
Journal of Discourses, bind 26, side 368.

Joseph F. Smith

Fra den naturlige død, som er legemets død, og ligeledes fra den første død, ,,som er åndelig" findes der frelse gennem tro på den ,,Enbårne Søn", hvis denne tro ledsages af omvendelse og lydighed mod evangeliets ordinanser, som de hellige engle har erklæret, for hvis man virkelig ,,*tror*", så må man også *adlyde*.
Hvis menneskene ikke vil omvende sig og komme til Kristus gennem evangeliets ordinanser, så kan de ikke blive frelst fra deres åndelige fald, men for evigt er de underlagt Satans vilje og det dermed følgende åndelige mørke eller den død, som vore første forfædre blev underlagt, idet alle deres efterkommere derved kom i samme situation, og fra dette findes der ingen frelse uden ved tro på den Enbårnes navn og lydighed overfor Guds love. Kristus er det store eksempel for hele menneskeheden, og det er min faste oerbevisning, at mennesket i lige så høj grad var forudordineret til at ligne ham, som han var forudordineret til at frelse menneskene.
Journal of Discourses, bind 23, siderne 169-170, 172.

Heber J. Grant

Vi tror ikke, at et menneske frelses, blot det, i det øjeblik hvor det skal dø, siger, at det tror. Jeg kan huske, at jeg, da jeg som ganske ung arbejdede i en bank, engang så en tegneserie, der illustrerede, hvor tåbeligt det er, at tro på noget sådant. Det var i bladet ,,Puck". En meget skummelt udseende mand kom ind i et værelse, stak en anden mand ned med en kniv og stjal nogle penge, som denne havde været i færd med at tælle. På det næste billede ser man ham i fængsel, hvor en præst siger: ,,Tro på Jesus Kristus, og du vil blive frlest." Forbryderen tænkte: ,,Det er da en fordelagtig handel for mig. Så tror jeg." På næste billede kommer han for retten og bliver dømt; på billedet derefter er han på vej til galgen. Der er medfølende damer, der smider blomster på hans vej, han er jo en sjæl, ,,der snart er på vej til Jesus". På næste billede igen ses han hængende med et reb om halsen; og på næste billede er han så på vej op til himlen fulgt af Guds engle. På det sidste billede ser man den rare og uskadelige mand, hvis penge blev stjålet og som var blevet stukket ned, i helvede, hvor han bliver smidt fra det ene bål ind i det næste. Han sagde, at han ikke havde haft tid til at sige, at han troede. Han var jo blevet stukket ned uden varsel.

,,Vi tror, at evangeliets første principper og ordinanser er: ,,Tro på den Herre Jesus Kristus" (1. tros.) — Og når jeg siger ,,Tro på den Herre Jesus Kristus" så mener jeg dermed, at man skal tro fuldstændigt på Jesus Kristus, at han var Guds Søn, og at han kom til jorden for at opfylde den mission, han var blevet kaldet til af Gud, for at dø på korset som Frelser for menneskeheden. Vi tror ikke, at han blot var ,,en stor lærer i etik", men at han var vor Frelser.

Church News, den 3. september, 1938, side 7.

George Albert Smith

Vi har fået at vide, at vi ikke vil blive holdt ansvarlige for Adams synd, men at vi vil blive holdt ansvarlige for vore egne synder. Da Jesus Kristus sonede for os, fritog han os for at skulle sone for fader Adams synder, og han gjorde det muligt for os, at leve her på jorden på en sådan måde, at vi, når tiden kommer, hvis vi ellers har gjort brug af vore muligheder, er parat til at blive oprejst fra de døde.

Conference Report, oktober 1926, side 102

David O. McKay

Menneskehedens Frelser kom i tidernes midte, hvilket menneskene havde set frem til lige siden tidernes begyndelse, og som de også med taknemmelighed vil se tilbage til i al fremtid, så længe der er mennesker på jorden. Menneskesønnen kom i midten af jordens historie og gjorde sig til talsmand for de evige sandheder i modsætning til midlertidig jordiske ting og erklærede, at den, der ville redde sit liv, måtte miste det.

Og hvor var han dog et fuldkomment eksempel på sandheden i den korte tid, han tilbragte på jorden. Han ejede ingen jord. Han ejede ikke et hjem; han havde intet at hælde sit hoved til . . . (Se Matt 8:20)

Han levede et uselvisk liv for at tjene andre — han hjalp altid dem, der levede på ufuldkommen vis til at leve mere fuldkomment — enten denne ufuldkommenhed skyldtes en fysisk defekt som blindhed eller døvhed, eller det skyldtes en moralsk defekt som i den kvindes tilfælde, som blev taget i at synde — hans mission var at give dem liv.

Lad os nu gå lidt videre med denne tanke og beskæftige os med den kendsgerning, at han ofrede sit liv, at hans blod blev udgydt for os! Menneskets liv er ikke afhængigt af, hvad denne jord har at give — jo, vore legemer er afhægige, men det er kun den bolig, som menneskets ånd lever i — ånden, det virkelige menneske, er hævet over det, der er selvisk og kødeligt, og søger sit liv og sin lykke gennem de ting der er evige — tro, dyd, kunskab, mådehold, retfærdighed, næstekærlighed og barmhjertighed.

Derfor opfyldte Kristus ikke alene offerloven gennem sit liv og sin død, men han opfyldte hver eneste betingelse, som mennesket må kende for at ophøje sig eller udvikle sig fra det jordiske liv til det evige liv. ,,Og jeg — når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig." (Joh. 12:32)

I denne sætning mener jeg ganske svagt at kunne skimte endnu en grund til, at Kristi blod skulle udgydes — udover, at mennesket skulle frelses for følgerne af syndefaldet. Jeg må indrømme, at det sidste egentlig betyder mindre for mig end den viden, jeg har om, at han levede for sin næste, at han overvandt alle jordiske ting, han overvandt døden, helvede og den onde, oprejstes fra graven som et evigt væsen — vor lærer, vor Frelser, vor Gud.

Treasures of Life, siderne 277-78.

Joseph Fielding Smith

Frelsesplanen, eller loven, der kendes som Jesu Kristi evangelium, blev vedtaget i Himlene, før grundvolden til denne jord blev lagt . . . Og det var en del af den store plan, at Adam skulle spise af den forbudne frugt, og således falde, så lidelsen og døden kunne komme til verden, så hans børn kunne lære heraf . . .
Med syndefaldet kom døden. Dette er ikke nogen ønskværdig tilstand. Vi ønsker ikke, at være forvist fra Guds nærhed. Vi ønsker ikke for evigt at være underlagt det kødelige. Vi ønsker ikke at dø, så vore legemer bliver til støv og vore ånder, som retmæssigt besad disse legemer, er henvist til Satans rige, således at de bliver underlagt ham . . .
Der er to aspekter ved Jesu Kristi forsoning. På grund af denne bliver alle mennesker frelst fra den kødelige død og frå graven, således at deres sjæle bliver oprejst til en udødelig tilstand. Og ved at være lydig overfor evangeliets love og ordinanser bliver mennesket tilgivet dets individuelle synder gennem Kristi blod og arver ophøjelse i Guds rige, hvad der er evigt liv.
Vi hører ofte ordet soning blive defineret som ,,at være et med Gud". Men det er kun en lille del af dette ords betydning. Rent faktisk *er det kun en meget lille del af menneskeheden, der bliver ét med Gud, selvom de har modtaget forsoningen.* ,, . . . snæver er den port og trang den vej, som fører til livet, og få er de, der finder den" (Matt. 7:14) Vi bliver ikke alle ,,ét" med Gud, hvis vi dermed mener, at vi bliver bragt tilbage til Gud igen og får den livets fylde, som er blevet dem lovet, som holder Guds bud, og bliver Guds sønner og døtre.
Doctrines of Salvation, bind 1, siderne 121-23, 125.

Harold B. Lee

Gud regner en menneskesjæl for mere, end det er givet noget menneske at forstå. Han siger: ,,Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds øjne. Thi se, Herren, jeres Forløser, led døden i kødet og led for alle mennesker, for at alle mennesker måtte omvende sig og komme til ham. Og han er opstanden fra de døde, for at han kunne føre alle mennesker til sig på betingelse af, at de ville omvende sig. Og hvor stor er ikke hans glæde over den sjæl, der omvender sig!" (L&P. 18:10-13)

,,Thi således elskede Gud verden", med dens mænd og kvinder, unge som gamle, ,,at han gav sin Søn den enbårne," (Joh. 3:16) for at alle mennesker kunne komme tilbage til det himmelske rige. Planen for menneskets frelse blev lagt i Himmelen, før jordens grundvold blev lagt, og man vidste, hvem der skulle yde soningsofferet, hvem der skulle være Lammet . . .
Det eneste, Frelseren venter af os til gengæld for sine lidelser, er, at vi omvender os fra vore synder og holder hans bud. Og det skønt hans lidelser var så intense, at han, Guds Søn, ,,skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl og ønskede, at (han) . . . ikke skulle drikke den bitre kalk . . . " (L.&P. 19:18) så syntes han dog, at det er det værd, hvis den menneskehed, som han døde for, til sidst kan opnå evigt liv og blive hans sønner og døtre i evighed ved at modtage hans evangelium, hvilket er Guds plan for menneskenes frelse.
Youth and the Church (1945) siderne 120-21.

Spencer W. Kimball

Kristi død på korset frelser os fra den evige straf for de fleste synder, vi kan begå. Han påtog sig straffen for hele verdens synder, således at de, der omvender sig og kommer til ham vil blive tilgivet for deres synder og blive fritaget for straf . . . Når vi tænker på vor Herre Jesu Kristi offer og lidelser, for vor skyld, så ville vi være meget utaknemmelige, hvis vi ikke satte pris på det i den udstrækning, det er os muligt. Han led for os og døde for os, men hvis vi ikke omvender os, så har al hans lidelse været forgæves . . . Tilgivelse for synder er et af de herligste principper, som Gud nogen sinde har givet mennesket. Ligesom omvendelse er et guddommeligt princip, således er tilgivelse det også. Uden dette princip ville det være meningsløst at råbe omvendelse. Men på grund af tilgivelsens princip opfordres vi alle til på guddommelig vis at omvende os og få tilgivelse for vore synder!
The Miracle of Forgiveness, siderne 132, 145, 338.

Lær din arv at kende

De slår os ihjel!

AF MAUREEN URSENBACH BEECHER

Mary Elizabeth Rollins var 15 år gammel og hendes søster Caroline 13, da forfølgelserne begyndte i Independence, Missouri, hvor de boede. Året var begyndt fredeligt nok; der var kommet en del flere nybyggere til det, de troede skulle være deres nye Zion, og den lille by voksede. Onkel Algernon Gilberts forretning blomstrede, til trods for at mange af de hellige ikke havde ejet salt til et æg, da de ankom. Der blev bygget huse og ryddet land til opdyrkning over hele Jackson County. De hellige havde endda en avis; Bror William W. Phelps havde oprettet en redaktion og et trykkeri på andensal i sit hus, og *The Evening and the Morning Star* udkom regelmæssigt og blev fordelt til de hellige i Missouri og udover hele kirken.

Og der var forventning i luften; de åbenbaringer, som Joseph Smith havde modtaget, skulle snart trykkes i bror Phelps trykkeri, så alle kunne læse dem.

Mary Elizabeth havde hørt om denne nye befalingernes bog, ja, hun havde endda set nogle af de store færdigtrykte folioark, som bare lå og ventede på, at resten af manuskriptet kunne blive trykt, så det hele kunne blive opskåret i sider og samlet til bøger. Hun havde hørt Oliver Cowdery og nogle af de andre brødre tale om åbenbaringerne med en sådan ærefrygt, at det værelse, de havde opholdt sig i, ligefrem blev fyldt med Ånden, og de talte i tunger om disse hellige skrifter.

Men nu var det juli 1833, og de ,,gamle nybyggere", blandt hvilke mormonerne havde slået sig ned, blev mere og mere opbragte over det stigende antal mormoner, der stadig kom til egnen.

De var vrede over, at mormonerne tilsyneladende hang sammen som ærtehalm, de tolererede ikke denne mærkelige nye religion og havde derfor siden årets begyndelse forsøgt at overtale mormonerne til at forlade Jackson County. Så i juli skrev bror Phelps en leder i *the Star,* som de gamle nybyggere misforstod, og missourianernes vrede kendte nu ingen grænser.

Mary Elizabeth og Caroline var formodentlig klare over, at ,,de gamle indbyggere" altså ikke mormonerne, holdt møde i retsalen; de havde måske endda hørt nogle af de ting, man anklagede mormonerne for. Men een ting er sikker: de fik i hvert fald hurtigt at vide, at mormonerne under trusler på livet blev beordret til at forlade deres nye hjem og tage deres familier med sig. Nogle af mormonernes ledere, bror Phelps og Onkel Algernon Gilbert var blandt dem, der blev kaldt ind i retsalen og præsenteret for dette ultimatum. De bad om tre måneder for at kunne rådføre sig med deres profet Joseph Smith, som på det tidspunkt befandt sig i Kirtland, og for at træffe deres forberedelser. Dette blev afslået. Så bad de om en frist på ti dage.

Også dette blev afslået. De fik et kvarter, men selv før

dette kvarter var der nogle af pøbelen, der havde forladt mødet og løb storm mod bror Phelps trykkeri.

Søster Phelps var alene sammen med sine børn, da den truende skare omringede huset. Hun tog den mindste, som var syg, i sine arme og kaldte på de andre børn. Sammen lykkedes det dem at undslippe ud i en skov, som lå i nærheden af huset. Skjult af en hæk i nærheden så Mary Elizabeth og Caroline forfærdet, hvordan de rasende mænd for ind i huset og smed alt, hvad familien ejede ud på gaden. På andensalen fandt pøbelen så den dyrebare trykke og kasserne med typer. Det var først og fremmest dette, de ønskede at tilintetgøre, og ivrigt smed de maskinen ud af vinduet, så den røg ned på gaden med et ordentligt brag. Typerne blev spredt ud over det hele.

,,Her har i mormonernes befalinger" lød råbet, og i det samme blev de store trykte ark smidt ovenpå de bunker af alt muligt, der allerede lå på gaden. Mary Elizabeth bestemte sig til at prøve at redde åbenbaringerne. ,,De slår os ihjel!" advarede Caroline, men hun gav alligevel efter, da hun så, hvor fast besluttet Mary Elizabeth var.

Mændene havde nu ikke deres opmærksomhed henvendt så meget på gaden, idet de var ved at rive den gavl, der vendte ud mod den anden side, ned. Pigerne løb frem fra deres skjulested, havde hurtigt favnen fuld af de store ark, og skulle lige til at løbe derfra igen, da de blev opdaget. ,,Stands" blev der råbt, men søstrene løb så hurtigt, deres ben kunne bære dem. To af mændene løb efter dem. Hurtigt trykkede pigerne sig igennem et hul i hækken, de befandt sig nu i en majsmark, hvor de kunne skjule sig for deres forfølgere mellem de tykke rækker af majs, der var fra halvanden til to meter høje. Mændene ledte længe efter dem, men pigerne lagde sig på jorden, så de dækkede de dyrebare ark med deres legemer, og gav ikke en lyd fra sig. Af og til hørte de fodtrin ganske tæt ved sig, men pigerne holdt sig skjult i mellem de høje planter.

Til sidst kunne Mary Elizabeth og Caroline høre, at mændene fjernede sig, og de vovede derfor omsidet at rejse sig op igen. De samlede papirerne sammen, de var kølige af at ligge på jorden, og skulle til at begive sig bort. Men hvilken vej skulle de gå? Majsen stod så højt, at de ikke kunne se noget, og de kunne heller ikke huske, hvilken vej de var kommet. Hvis de ikke passede på, kunne de risikere at gå lige i armene på pøbelen igen. Forskræmte stod de lidt og vidste ikke, hvad de skulle gøre. Men så fik de øje på nogle trætoppe over majsen, og udfra dem kunne Mary Elizabeth regne ud, hvor de var, og hvordan de skulle undgå pøbelen.

Snart efter kom de til en gammel træstald, der tilsyneladende stod tom, i hvert fald var den ved at forfalde. Men pludselig hørte de en lyd, så det var med stor forsigtighed, de nærmede sig. Men så så de, at det var søster Phelps og de ældre børn, der var ved at samle grene, så de kunne lave sig et leje for natten. Pigerne var meget lettede over at finde nogle venligsindede mennesker og gav så søster Phelps de papirer, som de havde risikeret så meget for at redde. Bror Phelps ville vide, hvad der skulle gøres med dem, når han kom.

Men de var nu alligevel triste til mode, for især Mary Elizabeth havde været meget interesseret i at læse de åbenbaringer, som de havde reddet, og hun var lidt ærgelig over, at hun ikke engang kunne beholde bare en enkelt side. Men hun behøvede ikke at vente længe; omsider indbandt Oliver Cowdery de sider, hun havde

(fortsættes side 14)

Da jeg var 19 år gammel, var jeg meget optaget af at læse Mormons Bog. Jeg havde den i min baglomme og tog dem frem, når som helst, der var lejlighed til det.

At kende Kristus...

AF GEORGE W. PACE

Bare det at tale om, hvad det betyder at kende Kristus, indgyder ærefrygt. Faktisk ville jeg slet ikke påtage mig det, hvis jeg ikke vidste, at han lever, at han er en almægtig Gud, og at han på vidunderlige måde kan ændre vor tilværelse.

Kirken har med alle sine programmer en dejlig måde at nå ud til os alle sammen på, så den kan være en god indflydelse i vort liv. Jeg er dybt taknemmelig for alt det, jeg har lært og erfaret gennem kirken, og som endelig har gjort det muligt for mig at forstå kirkens formål og at et af formålene med alle dens ordinanser og principper er, at vi kan lære Jesus Kristus at kende og være ham nær.

Skønt jeg var aktiv i kirken, så stræbte jeg dog ikke særlig intenst efter de åndelige ting under min opvækst. Jeg var dog ikke desto mindre overbevist om, at kirken måtte være sand; og hvor jeg dog håbede, at den nu også var det; men jeg havde alligevel ikke en viden om, at den var det, på den måde, som jeg kunne ønske mig at vide det.

Da jeg var 19 år gammel fik jeg pludselig et stærkt ønske om at læse Mormons Bog og få et rigtigt vidnesbyrd om dens sandhed. Den sommer gik jeg rundt med en Mormons Bog i min baglomme, som jeg tog frem og læste i, så snart jeg havde tid; blandt andet læste jeg ofte i den, når jeg sad og ventede på, at skulle ændre strømmens retning i kunstvandingsgrøfterne. I denne periode blev mine bønner mere og mere inderlige, og hver dag bad jeg, ja, nogle gange flere gange om dagen, om jeg måtte modtage et vidnesbyrd om denne bog.

Efter kun at have læst i Mormons Bog i nogle få uger, befandt jeg mig i en helt ny verden. Jeg blev meget optaget af de åndelige ting; jeg begyndte virkelig at føle, at der var et formål med min eksistens — at jeg havde et arbejde at udføre.

Jeg husker især én helt vidunderlig dag, hvor jeg følte en stille overbevisning om sandheden af det, jeg læste, gå gennem hele min krop. Jeg sad på en smal bro over en kunstvandingsgrøft og skvulpede i vandet med mine gummistøvler for at afkøle mine fødder lidt. Da jeg et øjeblik så op fra bogen, følte jeg indvendig ånden i det, jeg havde læst. Ånden vidnede for mig om at det, som profeten havde skrevet — og som jeg nu læste — var sandt; jeg følte dybt indeni mig, at Nephi virkelig havde set Herren og talt med ham, at han havde oplevet guddommelig barmhjertighed og kærlighed, og jeg vidste, at hans tilværelse ændredes under Frelserens indflydelse. Men den allerstørste glæde var alligevel, at jeg i hele min krop følte et brændende vidnesbyrd om, at også jeg kunne komme til at lære Herren at kende, at også jeg kunne komme til at forstå evangeliets store sandheder, og at også jeg kunne blive åndelig styrket af Frelseren på ganske samme måde, som Nephi var blevet det.

Sikke en vidunderlig tanke, at vi kan modtage den samme vidunderlige vished gennem Ånden, som andre har modtaget og komme til at lære vor Herre og Mester at kende! Hvilken mere sjælsopbyggende tanke kan tænkes, end at du og jeg virkelig kan lære ham personligt at kende!

Da jeg nogle måneder senere befandt mig i missionshjemmet, fik jeg lejlighed til at høre, hvad mange af Herrens udvalgte tjenere havde at sige. Der var især én, som talte meget direkte om sin forståelse at sine følelser for Herren. Han fik forsoningen til at stå klart for mig. Igen den dag følte jeg Ånden brænde som ild i mit hjerte; den bar vidnesbyrd for mig, at også jeg kunne lære Herren at kende. Jeg fornyede mine anstrengelser for at komme ham nærmere.

En forårsdag det første år, jeg var gift, kom jeg ind fra markerne for at høre radioudsendelsen fra et lørdagformiddagsmøde fra en generalkonference. Vor dagligstue var ganske lille, og jeg var nødt til at klemme mig forbi strygebrættet for at komme hen og sidde ved siden af min kone, så vi sammen kunne høre udsendelsen. Det var præsident J. Reuben Clark, junior, der talte. Da jeg hørte ham bære vidnesbyrd om Frelseren, følte jeg igen helt sikkert, at J. Reuben Clark i hvert fald helt personligt vidste, hvem Frelseren var.

Disse oplevelser er milepæle på vejen til noget meget vigtigt, som jeg også var ved at lære — nemlig at

præstedømmets, ordinansernes og evangeliets principper ville få meget større betydning for mig, efterhånden som jeg blev i stand til at se, hvordan de alle var symboliseret i en levende person, nemlig vor levende Frelser.

Det er min overbevisning, at et af de vigtigste formål med præstedømmet, evangeliet og hele kirken er, at vi alle personligt lærer Frelseren at kende. For virkelig at have tro på kristus må vi vide, hvem han er, og udvikle et kendskab til ham. Hvis vi koncentrerer os om at være aktive i kirken, at studere skrifterne og at bede i den hensigt at lære ham at kende og have direkte forbindelse til ham, så er vi langt bedre stillet, når det drejer sig om at modtage daglig vejledning fra Herren.

Som kirke og som folk er det en af vore missioner at være et lys for verden. Hvad betyder dette helt præcist? Frelseren selv fortalte os, hvad det betyder: ,,Derfor hold jeres lys op, så det kan skinne for verden. Se, jeg er lyset, som I skal holde frem . . . " (3. Ne. 18:24) Er det ikke en dejlig udfordring at skulle sørge for at vore ungdomsprogrammer, vort gode velfærdsprogram, vort tempelarbejde og vort missionærarbejde alt sammen sætter vor Herre Jesus Kristus i højsædet. Hvis vi gør vort bedste for at leve op til denne udfordring, kan det virkelig lykkes os at skabe mænd og kvinder i hans billede.

Var det ikke det Paulus mente, da han sagde: ,,Thi jeg havde fattet det forsæt ikke at ville vide af noget andet, medens jeg var iblandt jer, end Jesus Kristus og det som korsfæstet"? (1. Kor. 2:2) Joseph Smiths vidnesbyrd om Kristi centrale betydning har altid gjort et stort indtryk på mig, især det meget betydningsfulde sted, hvor han sagde: ,,Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

,,Thi vi så ham ved Gud højre hånd, . . . " (L.&P. 76:22-23)

Jeg glæder mig uendeligt meget over de af profeternes vidnesbyrd, der først og fremmest drejer sig om Frelseren; jeg hører i deres vidnesbyrd udfordring til hver enkelt af os om at komme til at kende ham så godt, at vi, når vi underviser i evangeliet, når vi administrerer det og lever efter det, ønsker at give os selv fuldstændigt på grund af det meget indflydelsesrige budskab om Kristus, som andre kan få del i igennem os.

Brigham Young gav udtryk for en smuk invitation til at lære Frelseren at kende med følgende ord:

,, . . . den aller vigtigste af de ting, som vor Fader i Himlen og hans Søn Jesus Kristus forlanger af os . . . er, at vi tror på Jesus Kristus, kalder os ved hans navn, søger ham, holder os til ham og gør os gode venner med ham. Lev et liv, så du kommer til at kommunikere med din ældste bror og leder — vor Frelser." (*Journal of Discourses,* bind 8, side 339)

Kirken er altså en guddommelig institution, der kan føre os til ham; den kan virkelig hjælpe os til at udvikle et nært personligt forhold til Frelseren. Det er ikke tilstrækkeligt at have et vidnesbyrd om, at han er til. Vi har brug for at lære ham at kende. ,,Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus." (Joh. 17:3)

Jeg vil gerne delagtiggøre jer i seks punkter, som jeg mener er vigtige for at lære Frelseren at kende.

1. *At kende Frelseren er at vide, at han bogstaveligt er Guds Søn.* Der er mange, der har været uvillige til at acceptere den sandhed, at Jesus virkelig er, hvad der står i skrifterne: Guds Enbårne Søn i kødet.

,, . . . vi skal simpelthed gøre os den ganske enkle ting klart, at den almægtige Gud var Fader til sin Søn, Jesus Kristus. Maria, den unge jomfru, som aldrig havde kendt nogen mand, var hans mor. Ved hende fik Gud sin Søn, Jesus Kristus, og han blev født til denne verden med magt og intelligens som sin Fader." (Joseph F. Smith: *Message of the First Presidency,* bind 4, siderne 29-30) Gud, den evige Fader er bogstavelig fader til Jesus Kristus.

Medens jeg arbejdede som institutleder på et universitet, havde jeg en ganske interessant oplevelse, der viser, hvor vigtigt det er at acceptere Kristus som Guds bogstavelige Søn. Jeg ved, at der findes mange storslåede ledere i den kristne verden, som accepterer Frelseren som Guds Søn, og som virkelig står ved de sandheder, de er i besiddelse af, men jeg ved også, at der findes nogle, som benægter, at han er Guds Søn.

En landskendt præst blev inviteret til universitetet for at holde nogle gæsteforelæsninger i løbet af ,,den religiøse uge", altså den uge, hvor det særligt var religiøse emner, der stod på programmet. Hans forelæsninger var fremragende; han besad en overordentlig stor viden om skrifterne og syntes at sætte stor pris på Frelseren. Efter hans sidste tale var der mulighed for at deltage i et ,,Jeg er uenig-møde", hvor man kunne få lejlighed til at lufte sin modstand mod det, som nu havde været på programmet hele ugen. Der var stor tilstrømning. Gæsteforelæseren dannede sammen med nogle lokale præster og mig et panel, der skulle forsvare kristendommen.

Idet jeg gik ned af trapperne og så dem, som repræsenterede de uenige grupper og hørte den højrøstede tale gennem de tykke tobaksskyer tænkte jeg: ,,Det bliver vel nok spændende i aften, George!" Men kort efter at diskussionen var begyndt, blev jeg klar over, at dem, der udgjorde panelet, i virkeligheden ikke var så interesseret i at forsvare kristendommen som i at vise, hvor bevandrede de var i bibelkritik og i at gøre evangeliet folkeligt. Ja, faktisk var der mange i panelet, der var lige så kritiske overfor kristendommen og da især overfor den ide, at Jesus bogstaveligt var Guds Søn, som de ivrigste af dem, der angreb evangeliet nede fra salen. Der sad jeg så og følte mig dårligt tilpas, idet jeg ikke sagde noget, fordi ,,den der intet siger, kan ikke blive sagt imod."

Men da tingene stadig udviklede sig i dårlig retning, rejste jeg mig til sidst, tog en mikrofon i hver hånd og brugte 10 eller 15 minutter til at indvie forsamlingen i mine følelser for Herren. Jeg sagde, at der fandtes visse absolutte sandheder; det er vigtigt for mennesket at være moralsk ren. Det er vigtigt at være sig bevidst, at der findes en Gud, som vi er ansvarlige overfor. Jeg bar mit vidnesbyrd overfor dem, at jeg ved, at Jesus Kristus lever, at han bogstaveligt er Søn af Gud, at han kommer tilbage, og at vi engang skal stå til regnskab overfor ham, om hvordan vi har levet vort liv.

Det var en dejlig oplevelse. Aldrig før i mit liv har jeg i den grad følt Herrens Ånd hos mig. Og dette var jo ikke som nogen anden gruppe at bære sit vidnesbyrd for. Jeg fortalte dem om frafaldet, jeg fortalte dem, at den kristendom, som de havde talt om, ikke var den kristendom, som Kristus havde indstiftet på jorden. Ånden var så stærk i mig og ordene kom så hurtigt, at jeg omtrent kunne lugte en Abinadi-agtig røg komme op af gulvet. Jeg sluttede med at bære mit vidnesbyrd om, at Gud virkelig lever, og at Jesus er Kristus, Guds bogstavelige Søn.

Da jeg sluttede brød et overvældende bifald løs. Jeg turde knap tro mine egne øren! I to timer havde disse mennesker skånselsløst kritiseret kristendommen; nu syntes de gennem deres bifald at sige: ,,Tak Gud, at der findes nogen, der ved, at han lever!"

Nogle få minutter efter, at jeg havde båret mit vidnesbyrd om Frelserens guddommelige natur, var der en studerende, der stillede vor indbudte gæst følgende spørgsmål: ,,Er det Deres overbevisning, at Jesus Kristus er guddommelig?"

Der blev helt stille i salen. Da den prominente gæst havde tænkt sig lidt om så han forsigtigt op og smilede, idet han sagde: ,,Jeg foretrækker at tro, at Jesus Kristus ikke er guddommelig, for hvis jeg tror på hans guddommelighed, så har jeg derved et handicap i forhold til ham!" Han fortsatte: ,,Hvem ved, om 20 år kommer der måske en anden, som lever et bedre liv end Kristus gjorde, og så vil jeg se op til ham som min Frelser."

Det er ikke så underligt, at den opstandne Kristus til Joseph erklærede, at verdens kirker ,,drager nær til mig med læberne, men deres hjerter er langt fra mig. De lærer sådanne lærdomme, som er menneskebud og har gudfrygtighedens skin, men fornægter dens kraft." (*Joseph Smith* 2:19)

2. *At kende Herren er at vide, at vi kan bede gennem ham og gennem bøn samtale med ham, ganske som vi kan samtale med andre.* Da jeg engang forberedte mig til en særlig tale, jeg skulle holde, bad jeg, om jeg måtte få at vide, hvad det vil sige, virkelig at kende Herren. Så kom en tanke til mig, som virkelig gjorde et stort indtryk på mig. Det var spørgsmålet: Hvem kender jeg egentlig her på jorden?

Da jeg havde tænkt lidt over dette kom jeg til det resultat, at jeg kendte min far vældig godt. Så begyndte jeg at tænke over alle de forskellige oplevelser, der gjorde, at jeg kendte min far så godt. Jeg kom til at tænke på, hvordan jeg som lille dreng under min opvækst på den gård, vi havde, havde tilbragt timer med at tale med min far. Selv om mange af de ting, jeg ønskede at tale med ham om, var barnlige og trivielle, så hørte han altid tålmodigt på og tilskyndede mig til at tale med sig. Som årene gik blev vore samtaler dybere og mere lødige. Jeg glædede mig hver dag til at tale med ham, og jeg så aldrig frem til afslutningen på en samtale. Faktisk skyede jeg ingen anstrengelser for at tale med ham bare i et par minutter.

Efter et institutmøde i Provo kørte jeg til Idaho og tilbragte et par dage sammen med mine forældre. Lige før jeg skulle afsted igen gik jeg ud på gårdspladsen sammen med min far og delagtiggjorde ham i nogle bekymringer, jeg havde. Så fortalte han mig om en dejlig åndelig oplevelse, han havde haft, og jeg følte mig trøstet og glad. Efter at have omfavnet min far steg jeg ind i bilen og satte kursen mod Colorado. På vejen derfra tænkte jeg på, at grunden til, at vi kunne dele denne hellige oplevelse med hinanden, var, at vi gennem de mange år ofte havde talt sammen i timevis.

Kun en uge senere da jeg var på vej til en by i Wyoming alene, sad jeg og bad højt til vor himmelske Fader. Der gik ikke ret mange minutter, før jeg under Åndens indflydelse følte det, som om jeg igen oplevede de mange smukke ting, jeg havde oplevet sammen med min jordiske far. Jeg følte hans kærlighed. Det føltes som om, han var ganske nær ved mig. Jeg græd af glæde, for jeg forstod, hvor dyrebart mit forhold til ham var for mig.

Da jeg næste morgen var ved at gøre mig klar til at spise morgenmad i nogle helliges hjem, ringede telefonen. Jeg fik at vide, at min far var afgået ved døden aftenen før. Og da jeg tænkte på den oplevelse, jeg havde haft aftenen før, så stod det mig klart, at de mange fælles oplevelser og de mange samtaler havde knyttet mig uendeligt nært til mine far. Da jeg overvejede dette, kunne jeg se, at det samme var tilfældet, når det drejede sig om at opbygge et nært forhold til Herren — jo mere vi beder gennem ham, jo mere bringer vi ham og evangeliets principper ind i vort liv, og des nærmere kommer vi ham. Jeg syntes at forstå, at det forhold, vi har til vor jordiske far, er symbolsk for det forhold, vi kan få til Herren.

3. *At kende Herren er personligt at vide, at han led for os.* Har I nogen sinde tænkt over, hvorfor profeterne så ofte taler om et sønderknust hjerte og en angergiven ånd? Nephi bar vidnesbyrd om, at Frelserens offer kun ville fyldestgøre loven for dem, ,,som har et sønderknust hjerte og en angergiven ånd . . . " (2. Ne. 2:7) Hvordan får man et sønderknust hjerte på grund af sine synder? Kan det være ved at blive sig bevidst, hvad Frelseren gjorde for at befri os hver især for disse synder?

Når vi siger, at det første princip er ,,tro på den Herre Jesus Kristus", så må en af de ting, der virkelig kræver tro, være hans sonoffer. (Se L.&P. 76:41) Det er først, når vi ved Åndens kraft gør os klart, hvad der skete i Getsemane Have og på Golgatha, at vi virkelig indser betydningen af at være medlemmer af kirken. Vi skal først indse, i hvor høj grad han led, og hvor stor hans sorg var, da han ofrede sig for os. Vil vi så ikke få et sønderknust hjerte, fordi vi selv er utilstrækkelige og er syndere, og fordi vi så føler, hvor stor hans kærlighed til os er?

Kristi forsoning er den vigtigste begivenhed i jordens historie. Der er intet andet, der giver os mulighed for at omvende os fra vore synder og til at iføre os guddommens kraft og ofre alt for at opbygge Zion, som at forstå denne store begivenhed.

I en periode i mit liv fastede, bad og studerede jeg en hel del for at prøve at forstå forsoningen, og hvad det betød at have et sønderknust hjerte og en angergiven ånd. Mere og mer indså jeg, hvor meget denne store begivenhed betød for mig personligt. Alma og hans samtidige fortæller alle sammen om et personligt forhold til Frelseren. Jeg følte også, at Melvin J. Ballard havde et sådant personligt forhold til ham i sine drømme (Bryant S. Hinckley, Melvin J. Ballard, . . . *Crusader for Righteousness,* side 66 Bookcraft, 1966) jeg følte det om Orson F. Whitneys åbenbaring, om Frelseren i Getsemane Have (Bryant S. Hinckley: *The Faith of Our Pioneer Fathers* siderne 212-13. Deseret Book Company, 1965) og ligeledes i præsident Harold B. Lees erklæring:

,,Det var en uge efter konferencen, og jeg var nu ved at forberede mig til at holde et foredrag i radioen om Frelserens liv, hvorfor jeg igen gennemlæste historien om Mesterens liv, korsfæstelse og opstandelse. Og pludselig stod det, jeg læste, lyslevende og virkeligt for mig. Og det var ikke kun det, jeg læste, jeg så. For jeg så alting så klart, som var jeg der selv. Jeg ved, at disse ting kom til mig ved Guds åbenbaring." (Harold B. Lee: *,,Divine Revalation",* Speeches of the Year, side 10. BYU, 15. oktober 1952)

Prøv at forestille jer følgende. Medens I alvorligt studerer skrifterne, opdager I, at I måske ikke modtager flere åbenbaringer, eller er helt så lykkelige, som I kunne være, eller ikke udfylder den stilling, I har, så godt som det kunne forventes, måske er det, at I simpelthen ikke får tilstrækkeligt kraft fra den Helligånd.

Så derfor hungrer og tørster I som Enos efter fuldstændig tilgivelse for jeres synder som aldrig før. Jo, det er rigtigt nok, at I er blevet døbt, men I er klare over, at selve håndspålæggelsen og løftet, der blev udtalt over jer, ikke er det samme som at blive døbt af Ånden. Atter og atter henvender I jer til Herren i bøn for at blive tilgivet for jeres synder.

Lad mig delagtiggøre jer i en måde at opleve forsoningen på, så den bliver mere virkelig for én. Tænk jer, at

I skulle gennemgå jeres liv sammen med Frelseren, også de gange, hvor I ikke har efterlevet befalingerne. Hvordan ville I så have det? Bare tanken om det kan gøre mig helt elendig, fordi jeg skammer mig sådan over mine synder. Tænk jer engang, hvor meget mere vi ville skamme os, hvis Frelseren var nær, og hvor forfærdeligt det ville være at vide, at Herren virkelig har set alle vore svagheder og de tilfælde, hvor vi forsætligt har været ulydige. Hvilken rædsom oplevelse! Især når man indser, at man intet kan stille op for at gøre det godt igen.

Så er det, man kommer til at tænke på beretningen om Herren i Getsemane Have, hvor han var så tynget af sorg og lidelse, at han svedte blod fra hver pore. Og man bliver sig bevidst, at en del af denne lidelse skulle til for at betale for ens egne synder.

Når jeg tænker på dette efter at jeg har omvendt mig, så sker der noget med mig. Jeg føler en ny form for fred og glæde. Jeg bliver et nyt menneske (Se Alma 36:20-21). Og jeg forstår, at denne forandring er resultatet af hans storslåede kærlighed til mig og hans villighed til at påtage sig den smerte og lidelse, som jeg gennem min ulydighed har været årsag til. Og åh, hvor jeg føler glæden ved denne uendelige velsignelse!

4. *At kende Herren er at vide, at vi kan blive som ham.* Dette er formodentlig det mest fundamentale budskab i evangeliet — at Jesu Kristi mission kan bevirke, at kvinder og mænd kan blive født påny og igen blive hans sønner og døtre.

Jo mere jeg studerer evangeliet, jo mere bliver jeg overbevist om, at genfødsel er at få del i Kristi guddommelige natur. (Se 2. Pet. 1:4) Det er en proces, i løbet af hvilken vi gennem den Helligånd får del i hans karakteristiske egenskaber, sådan at vi, mens den Helligånd stadig får større indflydelse på vort liv, bliver mere og mere som Kristus. Vi genskabes i hans billede; hans billede bliver prentet i os. (Se Al. 5:14) Vi får et nyt sind, vi lærer virkeligt at elske, at være venlige og tålmodige, en ny følelse af alle de menneskers værdi, som vi kommer i kontakt med.

Vi må gøre os klart, at til trods for vore svagheder, vor modvilje og måske endda til trods for en eventuel dårlig baggrund, så kan både I og jeg blive helt anderledes mennesker gennem budskabet om evangeliet! Det er skræmmende at tænke på, at der findes mange mennesker, der er overbeviste om, at den menneskelige natur kun kan ændres gennem menneskenes påfund — hvis den da overhovedet kan ændres. Man kan få kraft til at blive som Kristus, hvis man blot udvikler en levende og dynamisk tro på ham. At kende Herren er således at vide, at man kan blive som ham.

5. *At kende Herren er at vide, at alle livets problemer kan løses gennem ham.* Nephi siger i sit store vidnesbyrd: ,,. . . Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem." (1. Ne. 3:7)

At efterleve evangeliet er en stor udfordring i denne generation. Vi lever i en tid, hvor menneskelig lærdom i den grad har gennemsyret vort liv, at mange nægter at tro på, at det, der ellers er umuligt, bliver muligt gennem evangeliet. Og Herren vil forlange ting af os, som er umulige at udføre, — hvis vi ikke udfører dem gennem ham! Men er dette ikke netop formålet med vort liv her på jorden — at se, om vi, når Herren befaler os at gøre noget, der tilsyneladende er umuligt, alligevel stoler tilstrækkeligt på ham til at gøre, hvad han befaler? For når vi har udført sådanne ting gennem ham, ved vi, hvem Gud er, og at han har uendelig stor kraft. Vi lærer, at Herren vil hjælpe os med at udføre arbejdet, hvis vi stoler på ham, enten han nu gør det på ganske dagligdags manér eller gennem mirakler. Vi har alle oplevet at få vore bønner besvaret. Og vi har vore vidnesbyrd om hans godhed mod os i vort daglige arbejde. Jeg behøver ikke at bære mit eget for jer, I har jeres egne.

6. *At kende Herren er at vide, at han elsker os som en kærlig fader.* Det, jeg sætter allermest pris på i mit liv, er at vide, at Jesus Kristus elsker os som en kærlig fader; og at han derfor længes efter, at vi skal komme ham nær. I skrifterne taler han om sit forhold til os på en varm, personlig måde. På Oliebjerget sagde han: ,,Jerusalem, Jerusalem! du, som ihjelslår profeterne . . . hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som hønen samler kyllingerne under sine vinger! og I ville ikke." (Matt. 23:37) Jeg tror, at det han her siger er, at han gerne ville lægge sine arme rundt om os alle sammen og trøste og styrke os. Han ville gerne kunne nå vort inderste og fjerne al den ængstelse, sorg og bekymring, der findes der, og i stedet give os fred, glæde og en fast overbevisning om, at vi er uendelig værdifulde i hans øjne.

Jeg er glad for, at jeg har haft et sådant forhold til min jordiske far; da jeg var lille, skete det ofte, at han tog mig op i sine arme og gav mig et knus. Som årene gik følte jeg mig altid trøstet og styrket ved tanken om, at når som helst jeg tog hjem, ville min far og jeg omfavne hinanden. Skønt det ofte skete, at vi ikke sagde noget, så gjorde denne gentagne oplevelse alligevel, at vor kærlighed til hinanden blev endnu mere fasttømret.

Jeg har i mit forhold til min kone og mine børn opdaget at intet er mer vigtigt, end at jeg ofte, ja, hver dag, lader dem vide, hvor meget jeg holder af dem.

En morgen før søndagsskole havde børnene haft et lille sammenstød, og nu sad vi i bilen og ventede på min 14-årige datter. Da jeg spurgte: ,,Hvor er hun?" sagde de andre børn: ,,Åh, vi kom op at skændes, og nu er hun sur. Hun er derinde."

Vi var parate til at tage afsted, men jeg stod ud af bilen og gik igen ind i huset. Min datter, som er temmelig følsom, var meget såret. Det bedste, jeg kunne gøre, var simpelthen at slå armene om hende og holde hende tæt ind til mig og fortælle hende, hvor dyrebar hun var mig, og forsikre hende om, at alt ville gå i orden igen.

En faders kærlighed er noget uhyre vigtigt. Præsident Harold B. Lee sagde: ,,Hvis en fader har stor kærlighed til sine børn, og han har ladet dem forstå dette, lige fra de var ganske små, så er det min overbevisning, at deres kammeratskab vil modnes og holde dem nær faderen, når en eller anden krise i børnenes liv fordrer faderens forståelse og eventuelle indblanding." (*Church News,* 17. juli 1971, side 2)

Forleden kom en ung pige ind på mit kontor. Hun var velklædt, ren og ordentlig at se på, men hun havde ingen selvtillid. Det var tydeligt at se, at hun var meget ensom og ulykkelig. Idet hun kom ind på mit kontor, lagde hun mærke til de store billeder af mine børn, som hænger på væggene, og så spurgte hun: ,,Bror Pace, er det dine børn?"

,,Ja, det er det," sagde jeg.

,,Holder du af dem?" spurgte hun

,,Jamen, . . . ja vist gør jeg det."

Og så sagde hun noget i retning af: ,,Bror Pace, ved dine børn, at du holder af dem?"

,,Ja, det er jeg da overbevist om. Jeg omfavner dem hver dag og fortæller dem, hvor dyrebare de er for mig."

Og så sagde hun noget lignende som: ,,Bror Pace, ved du, hvad det ville betyde for mig, hvis der var én, der ville omfavne mig og fortælle mig, at han virkelig holdt af mig? Ved du, hvad det ville betyde?" Det var ikke til at bære at se et menneske lide så meget af mangel på kærlighed.

Jeg bad hende sidde ned og sagde: ,,Unge dame, det er mig magtpåliggende, at lade dig vide, at Frelseren elsker dig uendelig meget. Og ved du, hvordan jeg kan vide det? På grund af det, han har sagt om os alle sammen, og for det han har gjort for os — og fordi også jeg føler en dyb kærlighed til dig, og jeg ved, at denne kærlighed kommer fra ham!"

En af Åndens største gaver, bortset fra det evige liv, er barmhjertighed, Kristi rene kærlighed. At kende Herren er at vide, at han elsker os alle sammen uendelig meget. At fornemme denne kærlighed er at elske andre, ganske som han elsker dem. Brigham Young sagde engang: ,,Det aller ydmygste menneske på denne jord . . . har værdi som mange verdener." (*Journal of Discourses,* bind 9, side 124)

Jeg mener at, at kende Herren er at forstå værdien af såvel vort eget som af andres liv — og at gøre alt, hvad vi formår for at bringe mennesker tilbage til Faderen gennem hans elskede Søn.

Jeg er taknemmelig for den gengivne kirke, for dens guddommelige principper og ordinanser, og for den kraft, som vi kan få del i, så vi kan overvinde menneskets kødelige natur og blive som Frelseren. Jeg er taknemmelig for profeterne, både de gamle profeter og dem i vore dage, som har vidnet så stærkt om Kristus, at vi kan komme til forståelse af Kristi erklæring: ,,Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus." (Joh. 17:3)

Jesus Kristus er forbindelsesleddet mellem os og vor himmelske Fader. Faderen vil besegle os til sig, hvis vi lærer Herren at kende og vier vort liv til ham.

,,Thi jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller åndemagter eller noget nuværende eller noget tilkommende eller kræfter,
eller det høje eller det dybe eller nogen anden skabning vil kunne skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre." (Rom. 8:38-39)

Dr. George W. Pace er hjælpelærer i kirkehistorie og doktriner ved Brigham Young universitetet og arbejder som søndagsskolelærer og hjemmelærer i Oak Hills 5. ward, Provo Utah Sharon East stav.

(Forts. fra side 7)

reddet fra fortabelse sammen med nogle andre sider. Disse bøger var stadig ufuldstændige, men i hvert fald gav Oliver Cowdery Mary Elizabeth én. To år senere blev åbenbaringerne i denne lille bog med befalinger genudgivet sammen med resten af det materiale, der skulle inkluderes i Lære og Pagter. De hellige skrifter gik ikke tabt, og denne piges modige handling føjer endnu et aspekt til deres betydning.

NB: Materialet til denne fortælling er stort set taget fra følgende kilder: Mary E. Lighters selvbiografi, photokopi of typescript, Church Library- Archives, Historical Department, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Salt Lake City, Utah; B.H. Roberts: *The Missouri Persecutions* siderne 82-94 (Salt Lake City, Utah, 1900); Peter Crawley: *A Biography of The Church of Jesus Christ of Latterday Saints in New York, Ohio and Missouri,* BYU Studies 12 (1972): 480-486.

I kirkens klippehvælvingers historiske afdeling ligger en ganske lille bog, der knap ville dække en håndflade, omhyggeligt opbevaret. Den begynder, som ret er, med titlen: ,,En bog med befalinger, om, hvordan Kristi Kirke skal ledes." Men den slutter brat på side 160, som om der mangler noget. Men selv så meget af bogen, der er en forløber for vor Lære og Pagter, ville ikke været blevet bevaret, hvis det ikke havede været for det mod, som den unge Elizabeth Rollins og hendes søster Caroline udviste. Inden i denne udgave står Wilford Woodruffs navnetræk. Han forærede bogen til kirkehistorikerens kontor den 19. juli 1854.

Alle nuancer i en kvindes liv:

Hjælpeforeningen

En samtale med Belle S. Spafford, Hovedpræsidentinde

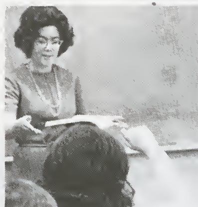

Den 17. marts for 133 år siden blev hjælpeforeningen i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige grundlagt gennem profeten Joseph Smith, for at velsigne kvinderne verden over og igennem dem deres hjem.

Spørgsmål: Hjælpeforeningen bliver ofte betragtet som en organisation for ældre kvinder, men hvem er i virkeligheden medlemmer af hjælpeforeningen?

Søster Spafford: Hjælpeforeningen har nu ansvar for alle kvinder over 18 år. Hvis en kvinde er under 18, men gift, og da særlig hvis hun har et barn, føler vi os også ansvarlige for hende. Hjælpeforeningen har både oplysende og praktiske programmer, musik og aktiviteter af mere fornøjelig og selskabelig karakter. Der findes ikke nogen side af en kvindes liv, som ikke bliver berørt gennem hjælpeforeningen.

Spørgsmål: Hvordan adskiller hjælpeforeningen sig fra andre kvindeorganisationer?

Søster Spafford: Hjælpeforeningen er forskellig på mange måder. For det første er den organiseret anderledes. De fleste kvindeorganisationer har valgte ledere, men vi har ledere, som er udpeget af præstedømmet. Andre grupper virker efter visse foreningslove, men vi virker under ledelse af profeterne. Da hjælpeforeningen først blev organiseret, kom søstrene til Joseph Smith med nogle foreningslove, som de var blevet evige om. Han roste deres anstrengelser, men fortalte dem, at Herren ,,havde noget, der var bedre" til dem. Og idet hjælpeforeningen således kom ind under præstedømmet, sagde profeten til dem: ,,Lad dette præsidentskab tjene jer som foreningslove — betragt alle deres beslutninger som lov, ret jer efter dem, som I ville rette jer efter love . . . Ret jer efter den dagsorden, der er lagt for jeres møder — det skal være jeres foreningslove." (*History of the Relief Society, 1842-1966, side 18)*

Herved adskiller hjælpeforeningen sig væsentligt fra de fleste andre kvindeorganisationer. Skønt de måske har særdeles intelligente ledere, så har vi dog mere, så vi altid kan klare de problemer, som kvindeorganisationer kan komme ud for. Det sker af og til, at der i andre kvindeorganisationer er skrap konkurrence om de ledende stillinger, men det sker ikke i hjælpeforeningen. En søster kan udmærket sige, at hun gerne ville være wardets hjælpeforeningspræsidentinde, men hun ville ikke få stillingen af den grund. Ledelsen bliver udpeget af præstedømmet.

Spørgsmål: Når du nu ser tilbage på alle de år, hvor du har beskæftiget dig med hjælpeforeningen, kan du så sige noget om, hvordan den har udviklet sig?

Søster Spafford: Jeg syntes, der er sket kolossale ændringer i det sociale og økonomiske liv i de fleste lande verden over, og ligeledes inden for industri og undervisning, siden hjælpeforeningen blev grundlagt. Og jeg tror ikke, der er nogen forandring, der har betydet mere end forandringen i kvindens status. Da hjælpeforeningen blev grundlagt, bestod kvindens verden af hendes hjem, hendes familie og måske lidt velgørenheds arbejde.

I dag er kvindens verden så grænseløs som universet selv. De findes så at sige intet område, hvor kvinden ikke kan få indpas, hvis hun har viljen dertil og er parat til at arbejde derfor.

Men alligevel er hjælpeforeningens struktur den samme, som den hele tiden har været til trods for disse drastiske forandringer. For hjælpeforeningen blev skabt i en ganske bestemt hensigt og den forandres ikke. Og kirkens programmer, som skal realisere foreningens formål, har vist sig at kunne tilpasses kvindernes behov gennem de skiftende tider.

Hjælpeforeningen har gennem årene været lige så uforanderlig, som sandheden er uforanderlig. De mål, der var vigtige for den lille grupper kvinder i Nauvoo, er stadig vigtige for kvinderne over hele verden. Det er det, der er så mirakuløst ved hjælpeforeningen. Jeg har arbejdet med hjælpeforeningen i mange år, og det er først nu, jeg begynder at indse, *hvor* speciel den er.

Spørgsmål: Hvilken rolle spiller den sidste dages hellige kvinde i dag?

Søster Spafford: Set fra kirkens synspunkt spiller kvinden i dag den samme rolle, som hun altid har spillet. En kvinde må sætte sit hjem i højsædet: hendes mand, hendes familie og muligheder for at få børn. Det er hendes guddommelige mission. Det er ikke alle kvinder, der kan få børn, eller som er priviligerede nok til at opdrage en børneflok her på jorden, men det er min overbevisning, at kvinderne i høj grad har mulighed for at udvikle sig, og at Herren også forventer det af dem.

Spørgsmål: Hvordan kan kvinden bedst yde sit i hjemmet?

Søster Spafford: En mor har i høj grad mulighed for at skabe en åndelig atmosfære i hjemmet. Hun underviser børnene ved, hvad hun siger, og ikke mindst ved sit eksempel, hun lærer børnene, hvad det vil sige at elske Herren, at støtte præstedømmet og at leve et rigt, tilfredsstillende liv — et roligt og ordentligt liv, hvilket afspejles i selve hjemmet. Kan I forestille jer et hjem, hvor moderen konstant har den Helligånd hos sig?

Spørgsmål: Kan en kvinde på nogen måde yde noget direkte til wardet eller grenen?
Søster Spafford: Der findes stillinger i kirken, som traditionelt udfyldes af kvinder, og her kan man sandelig sige, at kvinderne har ydet meget. Det drejer sig for eksempel om ledende stillinger indenfor hjælpeforeningen, G.U.F. og primary. kvinderne har også gennem tiderne udført meget sekretærarbejde og undervist i forskellige hjælpeorganisationer. Men det er min overbevisning, at et af de omrader, hvor kvinderne kan yde mest, er i barmhjertighedstjenesten.
Da jeg engang besøgte et silkevæveri i Bangkok, så jeg de ansatte væve stoffer af store kulørte spoler med tråd. Men helt øverst sad der en lille spole med en anden slags tråd på, og en gang imellem faldt den ned og blev spundet med ind i stoffet. ,,Hvad er det?" spurgte jeg, ,,det ser ikke ud til at være den samme slags silke." ,,Det er det heller ikke," svarede væveren, ,,det er en ganske særlig tråd, der giver silken sin glans og styrke. Det er det, der gør Thai-silken så værdifuld." Og det er netop dette barmhjertighedstjensten betyder for kvinderne i kirken, især de helt unge og de lidt ældre. Det giver deres liv en glans og styrke, som de ikke kunne opnå på nogen anden måde.

Spørgsmål: Føler du, at der er noget, som især de helt unge kvinder kan bidrage med?
Søster Spafford: Ja, der er faktisk noget, de især kan gøre. De har så mange særlige talenter, som de kan lade andre nyde godt af, gennem forskellige former for barmhjertighedsgerninger, som for eksempel at sørge for de ældre og hjælpeløse. Det er vidunderligt for en ældre kvinde, at der kommer en ung pige og siger: ,,Nu skal jeg ud at købe ind. Er der noget, jeg skal tage med for dig?" Eller hvis der er nogen, der er syg: ,,Er der et brev, jeg skal skrive for dig?" Bare det, at der er en, der ringer på døren, bryder et ældre menneskes ensomhed. Blot at lægge noget tøj i henholdsvis vaskemaskinen og tørretombleren kan være at gøre nogen en stor tjeneste. Det er vor opfattelse, at de unge piger kan være kirken en stor styrke ved at sørge for de ældre og dem, der er syge.

Spørgsmål: Har du et særligt råd at give til de familier, hvor kun den ene af forældrene er tilbage?
Søster Spafford: Min mor var enke. Min far døde ung, og min mor måtte opdrage os syv alene. Hun sendte sine drenge afsted på mission og sørgede for, at de to piger fik en uddannelse, hun havde ikke arbejde udenfor hjemmet, men jeg skal love for, at hun arbejdede *i* hjemmet!
En mor, der er ladt alene tilbage, har et stort ansvar. Men hun har også mange muligheder. Alt for ofte sker det, at en kvinde, der er ladt alene tilbage, enten fordi hendes mand er død, eller fordi hun er blevet skilt, begynder at få selvmedlidenhed, istedet for at sige: ,,Dette giver mig lejlighed til at udvikle mig i takt med mine børns og mine egne behov. Vi har altid en biskop, som kan vejlede os, eller hjemmelærere, der kan hjælpe os, samt en hjælpeforeningspræsidentinde, der vil vise mig, hvordan jeg skal sy børnenes tøj selv. Nu går vi igang og bestræber os på at blive en uafhængig og stærk familie."
Spørgsmål: Hvilket råd vil du give de kvinder, der kæmper med problemer angående abort, prævention, kvindebevægelsen og spørgsmålet, om hun også skal arbejde uden for hjemmet?
Søster Spafford: Kvinderne får de retningslinier, de har brug for, fra kirken. Det, det drejer sig om, er, at få kvinderne til at indse, hvor vise disse retningslinier er, så de retter sig efter dem.
Hvad angår erhvervarbejde udenfor hjemmet, så vil jeg sige, at en kvinde altid må sætte hjemmets, familiens og børnenes tarv før sig selv. Hun skulle ikke arbejde på bekostning af børnene, blot for at tilfredsstille sine egne interesser. Den værdi, kærlighed og tryghed dette har, kan ikke måles i penge.
Spørgsmål: Er der nogen programmer, som hjælpeforeningen vil lægge særlig vægt på i det kommende år?
Søster Spafford: Der er tre mål vi først og fremmest har for øje. Det vigtigste er at opbygge kvindernes vidnesbyrd. Vi ønsker, at hver eneste af kirkens kvinder opnår et vidnesbyrd, som kan hjælpe hende igennem sine prøvelser. For vi kommer alle ud for prøvelser. Det har aldrig været meningen, at vi ikke skulle prøves. Der er nogle, der har sagt, at barmhjertighedstjenesten er vigtigst af hjælpeforeningens arbejde. For mig at se, er barmhjertighedstjeneste et udtryk for ens vidnesbyrd.
Det andet mål er at fremme kærligheden og forståelsen blandt søstrene. Tænk jer et søsterskab, der består af fra 900.000 til en million kvinder med stærke vidnesbyrd om evangeliet, en million kvinder, der alle fulgte kirkens retningslinier, et søsterskab, der går ud over alle landegrænser. De kulturelle programmer i år er tilrettelagt med et sådant søsterskab for øje.
Det tredie mål er at hjælpe kvinderne til at løse nogle af livets praktiske problemer. Vi ma undervise i hjemmets praktiske gøremål — hvordan man klarer sig trods inflationen, hvordan man klarer sig på trods af de høje leveomkostninger, og hvordan man skal støtte brødrene gennem sundhedsprogrammet. Vore ernæringslektier og vore små sylektier er tilrettelagt med dette for øje.

Spørgsmål: Synes du, at mødrekurserne har været en succes?
Søster Spafford: Kvinderne elsker disse lektier. Det er ganske interessant at se, at disse lektier i den grad har været med til at styrke hjælpeforeningens børnepasning. Når en mor lærer principperne om børnepasning, så bliver hun ivrig for at hjælpe til med børnepasningen og bruge, hvad hun har lært. Så får hun også praktisk erfaring. Det virker bare, som det skal.
Spørgsmål: I de år, du har præsideret over hjælpeforeningen, søster Spafford, hvad har du da lært af lederskabsprincipper, der kan hjælpe kirkens kvinder i deres hjem og i deres kaldelser?
Søster Spafford: Jeg har først og fremmest lært, at kirken giver os muligheder, så får os til at udstrække os udover, hvad vi troede var vore egne grænser. Når vi virkelig prøver på at opfylde vore forpligtelser i kirken, så inspirerer Herren os, og kirken giver os oplevelser, som hjælper med til at gøre os egnede til at opfylde vore missioner. Det er min overbevisning, at lydighed er en uhyre vigtig ting. Hvis man virkelig gør sit yderste, og er trofast og flittig, så vil man få den hjælp, man har behov for.
Spørgsmål: Hvad med de særlige situationer, hvor kvinderne skal samarbejde med præstedømmet i kirken?
Søster Spafford: Det er en af vore største velsignelser. Præsident John Taylor sagde ved det møde, hvor hjælpeforeningen blev grundlagt, at det glædede ham, at hjælpeforeningen blev grundlagt på Himmelens love, hvilket vil sige guddommelige love under præstedømmets ledelse. Præstedømmets organisation er den ledende ifølge de guddommelige love. Og jeg for min part er fuldt ud tilfreds med at arbejde under præstedømmets ledelse.
Herren har en guddommelig mission til sine døtre; han elsker dem, og respekterer deres talenter, evner og andre karaktertræk. Han kalder dem til at tjene alt efter, hvordan deres natur er. Han har anbragt manden som leder i hjemmet. Det må være i overensstemmelse med Herrens plan. Så enkelt er det.
Spørgsmål: Kunne du delagtiggøre søstrene i kirken i dine egne følelser for evangeliet og hjælpeforeningen?
Søster Spafford: Jeg ønsker, at kvinderne skal komme i hjælpeforeningen med den følelse, at det ikke blot er et privilegium, de har, men også en forpligtelse. Herren har givet os noget ganske særligt, og det er vor pligt at gøre brug af en så vidunderlig gave. Det er et stort privilegium at være medlem af kirken. At være medlem af hjælpeforeningen er endnu et privilegium. Der er intet, der som dette kan få en kvinde til at udvikle sig, til at tjene menneskeheden, til at realisere sig selv og til at planlægge sit eget liv på en god og tilfredsstillende måde. Alt dette er evangeliets plan.

Kristendom og ærlighed

En virkelig kristen religiøs indstilling kan ikke adskilles fra en sand kristelig levemåde. Hvis vi ikke adlyder Frelseren og holder hans bud, kan vi så virkelig kalde os kristne?
Vi kan påtage os hans navn, men hvis vi ikke følger i hans fodspor, så modsiger vore handlinger vore ord, og bliver dermed hyklere.
En af de værste svøber i den moderne kristendom er uærlighed. Der er mange mennesker, der i ord går ind for høje standarder, men alt for ofte er deres gerninger ikke, som Herren kunne forvente.
Kan man virkelig sige, at man lever et kristent liv, hvis man ikke er ærlig?
Når vi tænker på, hvad uærlighed gør os til, så er det utroligt, at nogen sand kristen vil udsætte sig for noget sådant. Uærlighed fører til løgn, forbrydelse, bedrag, tyveri, utroskab og umoralskhed — ja, der er ingen ende på, hvad det kan føre til.
Det må ligge tungt med en levende tro på Kristus, hvis man ikke også efterlever hans ord. At sige, at man tror på ham, og så alligevel nægte at efterleve hans love er i sig selv uærligt.
Er det måske ikke rigtigt, at uærlighed er en form for apostasi fra Kristus?
Da Frelseren sagde til os, at vi skal elske vor næste som os selv, må han bestemt også have ment noget med at være ærlig. Man kan ikke behandle andre, som man selv gerne ville behandles, hvis man har urene motiver.
Da han sagde, at vi skulle slutte fred med dem, som vi havde gjort fortræd, eller dem, som har gjort os fortræd, så må han også delvis have tænkt på ærlighed. Kan man måske slutte sand fred, hvis ikke man er ærlig, oprigtig og har ønsket om at gøre det rigtige?
Ingen, som der fortælles om i skriften, blev i den grad bebrejdet deres adfærd af Frelseren som hyklerne. Og hvorfor nu det? På grund af deres fundamentale uærlighed, deres ønske om at sejle under et falsk flag og deres beslutning om at være ulve i fåreklæder.
Herren kan ikke udstå løgn og fordømmer det i skarpe vendinger. Det er slemt nok at lyve i situationer, hvor man føler sig trængt op i en krog, sådan som nogle gør det, men at leve på en løgn — at have dette for vane — kan ikke tolereres.
Og hvor mange kristne er der alligevel ikke, der gør netop dette?
Hvis en ærlig mand er Guds ædleste skaberværk, hvad vil de uærlige mennesker da kalde sig?

Hvad bør I som forældre eller ungdomsledere vide om musikken af i dag?

AF LARRY BASTIAN

I december 1970 udtalte Det første Præsidentskab: ,,Mennesket kan gennem musikken udtrykke ting, som det talte sprog ikke magter, man kan udtrykke et budskab både mere nuanceret og med større kraft end gennem det talte sprog. Musikken kan bruges til at ophøje og inspirere eller til at videregive ødelæggende og nedbrydende budskaber. Det er derfor vigtigt, at vi som sidste dages hellige altid anvender evangeliets principper, når vi udvælger den musik, som vi omgiver os med." (*Priesthood Bulletin,* december 1970, side 10)

De fleste kan vel blive enige om, at popmusikken har en afgørende indflydelse på mange unge menneskers liv, og det er præstedømmeledernes ansvar at lære de unge at bruge deres sunde dømmekraft, hvad dette angår.

Men, først og fremmest er det vigtigt, at der findes gensidig forståelse og interesse. Nogle af de ledere, der ikke ved ret meget om popmusikken, er måske tilbøjelige til at afholde sig fra andet end en yderst overfladisk drøftelse af denne musik.

Hvorledes kan vi bedst berede os til at tale med om popmusikken på en effektiv måde?

Først og fremmest må vi prøve at forstå popmusikken og grunden til, at unge mennesker tiltrækkes af den. Hvis vi bedømmer et musikalsk nummer, til at være uforeneligt med evangeliet, så bør vi være i stand til at begrunde det og så undervise i de principper, der vil hjælpe dem, der valgte det, til bedre at kunne dømme. Vi må derfor sætte os ind i popmusikken.

For at kunne sætte os ind i denne musik er det nødvendigt, at vi omhyggeligt lytter til den, så vi kan bedømme den; her kan ungdommen hjælpe til. De kan fortælle os, hvad de kan lide og hvorfor, hvordan det lyder, og hvad teksten siger dem. Vi bør lytte uden fordomme; efterhånden kan det være, at vi får belønning for vore anstrengelser, for vi vil opdage, at en hel del moderne popmusik i virkeligheden er ganske udmærket.

De unge mennesker synes selv, at deres musik er ungdommelig, raffineret og spændende. Det er blandt andet gennem den, at de er i stand til at identificere sig med det øvrige samfund og kommunikere med det; den giver dem en fælles oplevelse. Deres venner forventer, at de kender denne musik. De hører den allevegne, hvor de kommer. Når vi taler med kirkens unge medlemmer, må vi ikke ignorere dette for dem så vigtige emne.

Hvorfor skulle vore dages musik give grund til større bekymring end den musik, der var fremherskende for to eller tre årtier siden? For det første har samfundet undergået en ganske umærkelig men alligevel betragtelig forandring; det er blevet stadigt mere frisindet med hensyn til, hvad det vil godtage som almindelig underholdning, både hvad angår film, fjernsyn, bøger og blade, teater, og — naturligvis — musik. Verdens filosofi bliver udråbt mere ugenert og overbevisende end nogen sinde før.

For eksempel synes noget af den moderne, velstillende og verdslige ungdoms moralstandard at rummes i disse ord: ,,Det er helt i orden, hvad du gør, bare du ikke gør andre fortræd." Denne filosofi skinner tydeligt igennem i alle former for underholdning nu om dage. Gennem popmusikken har vi oplevet eksperimenter med narkotika, set alle moralske standarder blive forkastet, al autoritet afvist, og vi har set, hvordan visse unge trods støtte har været fuldstændig ude af stand til at kontrollere deres lidenskaber og selviske ønsker. Skønt det måske er de færreste unge, der virkelig lever efter disse standarder, så har der i de sidste år absolut været en tendens til at fremme disse ideer.

Men det er vigtigt, såvel som opmuntrende, at lægge mærke til, at ikke al popmusik, ikke engang den såkaldte ,,rock"-musik, gør sig til talsmand for denne ,,frie" livsindstilling. Vort mål som ledere må være at lære ungdommen at vælge det gode og forkaste det dårlige.

Når de gør dette, simpelthed fordi de selv ønsker det, så ved vi, at vor opgave lykkes.

Hvordan lærer man at udvælge den bedste popmusik? Svaret på dette spørgsmål ligger i sangteksten, det indtryk, de optrædende giver, og hvordan publikum reagerer på musikken. Det er nemt nok at bedømme en sangs budskab ved at lytte til teksten. Hvis der i teksten slås til lyd for umoralskhed, brug af stoffer, satantilbedelse, afvisning af lovens autoritet og noget andet, der er i modstrid med evangeliet, så bør sangen ikke anvendes. For eksempel er ,,Jesus Christ, Superstar" uegnet, fordi dens lære ikke er korrekt.

Den næste del af udvælgelsesprocessen kræver, at vi bedømmer udførelsens intensetet. Desværre er det muligt at få selv en uskyldig sang til at virke nedbrydende alt efter måden, hvorpå den udføres. Hvis det er formålet med sangen at fremme en negativ følelse eller give udtryk for forkerte følelser, så bør musikken selvfølgelig ikke bruges, selvom det negative budskab ikke er udtrykt direkte i sangens ord. Derfor er der visse populære kunstnere, der ikke kan godtages, da de er berygtede for at fremme uønskede tendenser med deres optræden.

De optrædendes påklædning, soignering og de bevægelser, der indgår i forestillingen kan også være tegn på uønskede tendenser, ligesom den måde en sang synges på, kan gøre teksten tvetydig, eller de optrædendes stil kan være ukontrolleret eller direkte dyrisk.

Nu er der kun spørgsmålet om lydstyrke, rytme (beat), tempo og de følesesmæssige strenge, som de optrædende spiller på, tilbage. Alt dette kan tilsammen kaldes ,,intensitet". Det er den musikalske udførelses intensitet, der mere end noget andet bestemmer tilhørernes reaktion. Når musik er for intens, så kan lytteren blive følelsesmæssigt overvældet, og hans tanker bliver nærmest styret af musikken. Denne effekt kan være særdeles positiv, som man for eksempel kan opleve det med Händels, ,,Halleluja Kor"; men det kan også være særdeles uønskeligt, når det er forkerte tanker og følelser, der fremmes.

Intensiteten kan være et ganske særligt problem ved et bal. Når dansemusikken er vild og ukontrolleret, kan de dansende blive følelsesmæssigt overstimuleret. Når det sker, så er der en tendens til at lade sine bevægelser styre af musikken i stedet for af ens personlige vilje. Den logiske yderlighed af dette er vilde og måske også vovede bevægelser. Under sådanne betingelser bliver fristelsen til at lade sine tanker blive ledt ind på uønskede baner næsten umulig at modstå.

Når dette er tilfældet, kan musikkens intensitet nedsættes ved at skrue ned for lyden og ved at forandre rytmen, tempoet eller få de optrædende til at dæmpe temperamenterne lidt. Men ofte kan det største problem løses ved at skrue ned for lydstyrken.

Det tilrådes, at musikken til baller ikke er højere, end at det stadig er muligt at tale sammen. Men det sker dog, at det ikke er selve lydstyrken der er problemet. Man kan også dæmpe intensiteten ved et bal eller en danseaften ved at vælge musik med et langsommere tempo, eller noget musik, der ikke er så følelsesbetonet. Det kan også være, at det er en kombination af disse ting, der skal til. De plader, der virker alt for intense, ligegyldigt hvor højt eller hvor lavt man spiller, bør fuldstændig undgås, hvis de synes at have en negativ virkning.

Mange unge mennesker har vænnet sig til at kræve følelsesmæssig overvældelse af rock-inspireret musik. Dette synes netop at være formålet med mange offentlige ungdomsballer og rockkoncerter. Udfordringen ligger så i at finde en måde, hvorpå man kan lære de unge at være mådeholdne.

Vi må udvise forståelse, når vi taler med vore unge mennesker og også se sagen fra deres synspunkt, men det er vigtigt, at vi er ligefremme og ikke går på kompromis med retfærdighedens principper. Som ældste Boyd D. Packer har sagt: ,,Det er ikke de mennesker givet, som er kaldet som kirkens ledere, at rokere rundt med kirken, som havde den hjul under sig, i håbet om at få den anbragt på den sti, som menneskene eller ungdommen allerede lader til at befinde sig på."

Opgaven bliver ikke let. Der bliver brug for stadigt arbejde og tålmodighed. Hver ny generation af unge vil behøve vejledning på dette punkt.

En eller anden har sagt: ,,Et menneskes karakter prøves i, hvad det ville gøre, hvis det med sikkerhed vidste, at det ikke blev opdaget." Sådan er det også med ungdommen og popmusikken. Vi kan kontrollere og forbedre kirkens danseaftener, og vi kan fjerne al upassende musik fra vore hjem, men vor opgave er først virkelig løst, når de unge vælger rigtigt, fordi de ønsker at gøre det.

Der er ingen tvivl om vort ansvar. Herren vil hjælpe os med at løse det. Vore unge vil tage imod den vejledning, som de kan forstå beggrunden for. Vi kan lære dem, hvad der er rigtigt, og det må og skal vi gøre.

Bror Bastian er formand for musikkomitéen i kirkemusikafdelingen.

Fra Prik til Prik

AF ÆLDSTE HENRY D. TAYLOR
Assistent til De tolvs Råd

. . . dem driver et lille barn

Jeg lærte for adskillige år siden en familie af kende, hvor familiemedlemmerne helt ændrede levevis, på grund af en 11-årig datters tro.

Faderen i familien var medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Men nogle af hans vaner, afholdt ham fra at være aktiv, og moderen var ikke medlem af noget kirkesamfund. Ingen af forældrene syntes at interessere sig for, hvilken kirke deres lille datter kom i, hvis hun da overhovedet kom i nogen.

Da hun var elleve år gammel, havde hun været i mange forskellige kirker i nabolaget. Så en dag gik hun i en sidste dages hellig søndagsskole, og hendes liv blev ændret.

Efter den dag var den lille pige i sin søndagsskoleklasse hver søndag, hvor hun lærte alt, hvad hun kunne om evangeliet. Det var der, hun begyndte at lære betydningen af at velsigne maden og grunden til, at kirkens medlemmer faster én gang om måneden.

Snart velsignede hendes familie maden før hvert måltid, og forældrene vidste, at datteren følte det var vigtigt ikke at spise morgenmad fastesøndag.

Men en morgen glemte pigen, at det var fastesøndag, og spiste den lækre morgenmad, som hendes mor havde lavet til resten af familien. Men da hun kom hjem fra kirke den dag, udbrød hun: ,,Mor, hvorfor sagde du ikke til mig, at det var fastesøndag i dag?"

Moderen forstod sig ikke ret meget på faste, men datterens bekymring og tårer gjorde så stort et indtryk på hende, at hun blev interesseret i at få mere at vide om at faste. Og pigen var da også i stand til at forklare hende, hvor meget fasteprincippet betød for hende. Hun fortalte også moderen om mange andre principper i evangeliet, og hun fortalte hende, hvor meget kirken betød for hende.

Moderen blev meget forbavset over alt dette, og hun bad datteren tilgive at hun ikke havde forstået, hvor meget det betød for datteren at overholde fasten. Så bad hun til Herren, om at også han ville tilgive hende.

Jo mere moderen tænkte over, hvad datteren havde fortalte hende, des mere fik hun lyst til at lære mere om evangeliet. Hun begyndte at overvære søndagsskolemøderne og nadvermøderne sammen med datteren og sin lille søn.

Snart blev missionærerne inviteret hjem til dem, så de kunne undervise familien. Inden der var gået ret lang tid, var moderen og datteren parat til at blive døbt, og faderen var blevet aktiv og værdig til at udføre denne dåbsordinanse. Senere, da deres søn blev otte år gammel, døbte faderen også ham.

Med tiden blev faderen udnævnt til rådgiver i grenspræsidentskabet. Og på deres bryllupsdag, da de havde været gift i femten år, kunne familien tage til Los Angeles Templet, hvor forældrene blev viet for tid og evighed, og børnene beseglet til dem. Det var sandelig en dejlig dag for denne familie.

Man kommer til at tænke på profeten Esajas's ord: ,, . . . dem driver et lille (barn). (Esajas 11:6)

Historien om Jesus

Jesus blev født i Betlehem.

Han besøgte templet, da han var tolv år gammel.

Jesus blev døbt i Jordanfloden.

Så underviste han folket.

Jesus delte nadveren ud ved deres sidste måltid sammen.

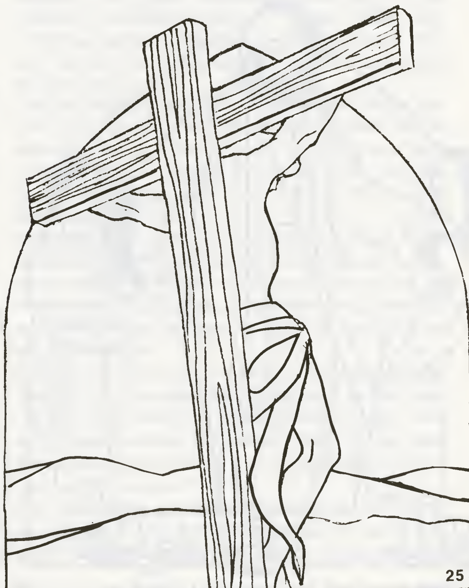
Jesus helbredte de syge,

og han rensede templet.

I Getsemane Have bad Jesus,
,,Din vilje ske".

Jesus blev korsfæstet!

Jesus blev lagt i en grav, men på den tredie dag opstod han.

Efter sin opstandelse talte Jesus med mange mennesker.

Levede Jesus virkelig igen, efter at han var død?

Ja, det kan du tro, og det skal vi også!

Dirk's nye fodbold

AF LEO D. HALL

Dirk gik tværs over gadens brosten. *Kun ti vranken (belgiske franc) til,"* tænkte han, *,,så har jeg nok."* Han drejede rundt om hjørnet ved Kerkstraat og kiggede ned langs husrækken og de sorte jernstakitter, der afskærmede de små forhaver. De høje rækkehuse bag stakitterne var typisk belgiske. De var tre-fire etager høje og hang sammen, så de dannede ét langt hus.

Dirk åbnede lågen til hus nr. 27 og ringede på. Sidste år, da han var her, havde han været nødt til at stå på tæer for at nå. Men nu da han var vokset, var det ikke længere svært at nå klokken.

Klokken ringede svagt inde i huset. Et vindue blev åbnet højt oppe og en gammel kone råbte ned til ham: ,,Goddag, Dirk. *Kom binnen* (kom indenfor).

,,Goddag, *Mevrow* (fru) Peeters," hilste han, da han var nået op til hende på tredie sal. Hun rakte ham en seddel og nogle penge.

Dirk løb mange ærinder for *Mevrow* Peeters til *groenmark* (grøntorvet), til *bakkerej* (bager) og til mange andre forretninger. Hver uge fik han fem *vranken*. Når Dirk løb ærinder, kom han forbi sin yndlingsforretning, en sportsforretning, hvor han altid standsede for at stirre på udstillingsvinduet.

Den skinnende hvide fodbold lå der stadigvæk — den han havde sparet sammen til hele året. Det ville snart blive vinter i den by, i det nordlige Belgien, hvor han boede, men det ville ikke forhindre ham i at dyrke sin yndlingssport. Hver gang han kom forbi forretningen, turde han næsten ikke se i vinduet af bare skræk for, at bolden skulle være solgt til en anden.

,,Når jeg har været i byen i dag, mangler jeg kun fem vranken til," tænkte han.

Dirk afleverede *aardappelen* (kartoflerne) og *bloemkool* (blomkålen) til *Mevrow* Peeters. Da han så på mønten i sin hånd, forestillede han sig, at han parkede fodbolden højt op i luften, mod mål. *,,Hvis jeg venter til næste uge med at betale tiende,"* tænkte han, *,,så har jeg nok til at købe fodbolden i dag."*

Han skyndte sig hjem for at tælle sine penge. Ja, den var god nok, to hundrede *vranken*. ,,Det kan da ikke gøre noget, hvis jeg venter til næste uge med at betale tiende," sagde Dirk til sig selv. Han løb ned ad trappen og ud af hoveddøren. Nu var fodbolden næsten hans.

Men som Dirk løb der, kom han i tanker om, hvad hans mor havde sagt til hans far i sidste uge: ,,Far, vi er nødt til at betale tiende først. Du ved jo, at vi altid har nok til resten af måneden, når vi betaler vor tiende." Dirk huskede, at hans far havde været enig med hende.

,,Men," tænkte han, *,,kan man få mere ved at give flere ud? Jeg kan altså ikke forstå det."* Så kom han i tanke om en lektie fra en familieaften, noget med at Himmelens sluser åbnedes og med at modtage mange velsignelser, hvis man adlød Herren tiendelov.

Dirk standsede. Sportsforretningen lå lige rundt om hjørnet. I sin fantasi holdt han allerede fodbolden i sine hænder, men der var alligevel noget

endnu stærkere indeni ham, der fik ham til hurtigt at vende om og løbe hjem. Han talte de penge fra, han skyldte i tiende, og lagde dem i en konvolut, som han kunne give grenspræsidenten på søndag.

Da Dirk adskillige dage senere løb ærinder for *Mevrow* Peeters, skulle han et helt andet sted hen end sin sædvanlige rute, så derfor kom han ikke forbi sportsforretningen. Da han næste dag igen gik hen til *Mevrouw* Peeters, sagde hun: ,,Jeg har brug for nogle flere kartofler i dag, Dirk. Vil du hente dem til mig?"

Dirk nikkede og skyndte sig hen på grønttorvet.

Mijnheer (hr.) Vandecasteeke pakkede de to pund kartofler ind i nogle aviser. ,,Har du snart sparet sammen til din fodbold?" spurgte han.

,,I morgen" svarede Dirk ham med et stort smil, ,,så får jeg de sidste fem *vranken,* jeg behøver."

Da han var på vej tilbage med kartoflerne, standsede han for at se på sportsforretningens vindue igen.

Fodbolden var væk!

Han havde tårer i øjnene, da han gik fra butikken. *,,Betal din tiende . . . så bliver du velsignet. Hvilken velsignelse?"* tænkte Dirk, idet han tørrede skuffelsens tårer af med ærmet.

,,Dirk, jeg glemte at sige, at du også skulle hente tre pompelmoezen (grapefrugter) til mig," sagde fru Peeters. ,,Vil du gå tilbage til grøntorvet for mig, så skal jeg nok betale dig nu i stedet for senere?"

Dirk tog imod de fem vranken og begyndte at gå ned ad trappen. *,,Hvad er de penge værd nu? Fodbolden den er væk,"* tænkte han, imens han — langsomt — gik hen mod grøntorvet.

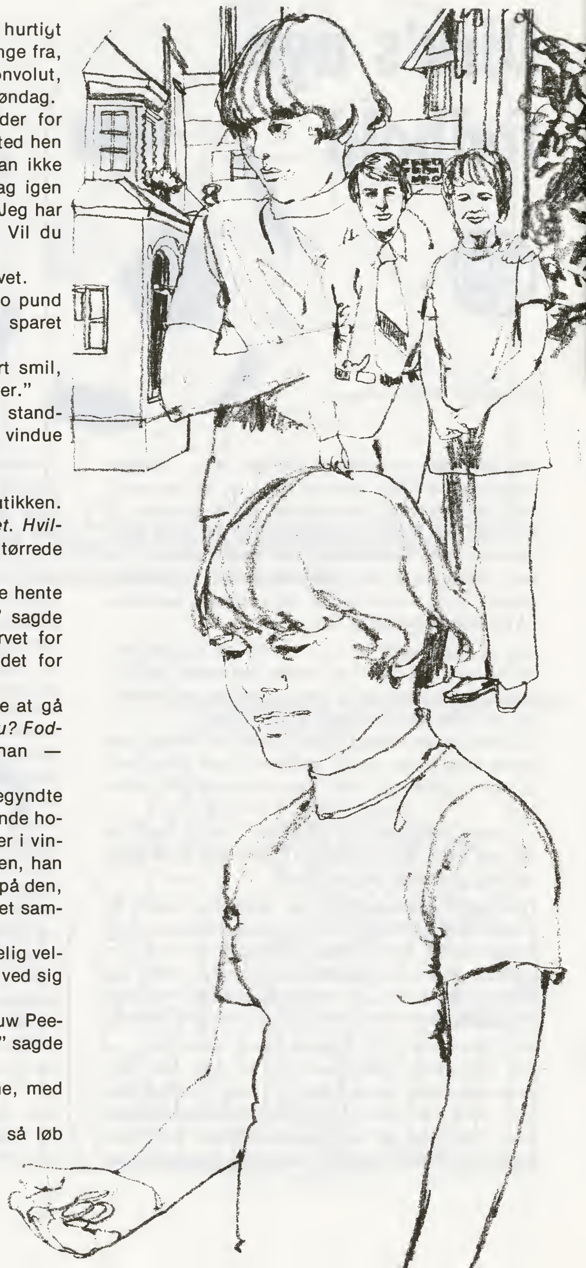
Da Dirk nærmede sig sportsforretningen, begyndte han at gå hurtigere. Han skulle lige til at vende hovedet bort, men så fik han øje på noget. Der i vinduet lå en fodbold, som var bedre end nogen, han nogen sinde havde set. Og prisen, der stod på den, var mindre end på den bold, han havde sparet sammen til.

,,Det er sandt! Det er sandt! Man bliver virkelig velsignet, når man betaler tiende," sagde Dirk ved sig selv, mens han løb op ad Kerkstraat.

Han var helt stakåndet, da han rakte Mevrouw Peeters grapefrugterne. ,,De åbner sig virkelig," sagde han nærmest til sig selv.

,,Hvad for noget?" spurgte den gamle dame, med et forvirret udtryk i ansigtet.

,,Himmelens sluser! De åbnede sig!" Og så løb han ned ad trappen.

PRÆSIDENT
SPENCER W. KIMBALL

Som David og Goliat

Mine brødre, det er dejligt at være sammen med jer her i aften. Man regner med, at der er omkring 195.000 af os til stede her. Og vi hilser jer og giver udtryk for den agtelse, vi har for jer.

For mange år siden, da jeg sad i stavspræsidentskabet i St. Joseph staven i Arizona, blev jeg en søndag sendt ud til Eden wardet. Det var en ganske lille bygning, og de fleste af menigheden sad ganske nær ved os, som vi sad der på en platform, der hævede sig en tredie-fyrre centimeter over bygningens gulv.

Undet mødet lagde jeg mærke til syv små drenge, som sad helt forrest i salen. Jeg synes, at det var dejligt at disse syv små drenge var med til wardskonferencen. Men efter at have skrevet mig deres tilstedeværelse bag øret, henledte jeg min opmærksomhed på andre ting. Men snart efter lagde jeg påny mærke til de syv små drenge.

For mig virkede det underligt, at alle syv drenge lagde højre ben over venstre ben, og et øjeblik efter syntes de alle samtidig at ombestemme sig og lægge venstre ben over højre. Jeg synes faktisk, at de var yderst mærkeligt, men jeg ignorerede det bare.

Da der var gået et øjeblik, strøg de sig alle sammen over håret med højre hånd, hvorefter de alle syv satte hånden under hagen. Og et øjeblik efter gik de igen over til at lægge det ene ben over det andet.

Det virkede alt sammen meget mærkeligt, og jeg kunne ikke lade være med at tænke over det, mens jeg forsøgte at forberede mig til, hvad jeg skulle sige ved mødet. Og så pludselig slog det ned i mig som et lyn. Drengene sad jo og efterlignede mig!

Den dag lærte jeg en af de vigtigste ting i mit liv — at vi, som har autoritære stillinger, må være ekstra forsigtige, fordi andre holder øje med, hvad vi gør, og efterligner os.

Andres eksempler betyder meget i en drengs liv. Normalt er der mange, der vil følge efter, og kun nogle få, der vil føre an. Det er derfor vigtigt, at alle I unge mænd udvikler lederskabsevnen og så sørger for at være gode eksempler.

I vil erfare at dette er sandt. Hvis I har små brødre, så husk at de holder øje med jer og lytter til jer, og der er stor sandsynlighed for, at de vil gøre, hvad de har set jeg gøre, og sige, hvad de har hørt jer sige.

Jeg håber, at I vil holde jer dette for øje, efterhånden som I når op i teenagealderen. Husk at hvis i overværer møderne og udfører jeres øvrige pligter, så vil jeres små brødre som regel gøre det samme, lige som det omvendte også er tilfældet.

Dette gælder også missionærarbejdet. Hvis jeres små brødre ser, at I trofast følger seminar og institutprogrammet, at I har den rigtige indstilling til tingene og forbereder jer til at tage på mission, så vil deres tanker følge de samme baner.

Den romerske dramatiker Terentius (190-159 f.K.) skrev: „Jeg bød ham se ind i andre mænds liv som i et spejl, og derfra tage et eksempel, som han kunne efterleve."

I Æsops fabler skriver denne: „Sæt mig selv et eksempel, så vil jeg følge dig."

Eksemplet er den bedste læremester, og den engelske forfatter: Samuel Johnson sagde derom: „Eksemplet virker langt stærkere end en moralprædiken."

Jeg ønsker her at minde jer unge mænd om, at uanset hvor gamle I er nu, så er I ved at danne jeres levevis; jeres liv kan blive dårligt og lurvet, eller det han blive værdifuldt og smukt: det kan blive fyldt med konstruktive aktiviteter, eller det kan

blive ødelæggende for jer selv; det kan blive fyldt med glæde og lykke, eller det kan blive fyldt med ulykke. Det kommer alt sammen an på jer selv og jeres indstilling til tingene, for det ahænger af jeres indstilling og af hvordan i reagerer i forskellige situationer, om I kan nå højt i livet.

Husk at når I bestiger et bjerg i Schweitz eller ved Banff, Canada, eller Timpanogos i Utah, så er I sammen med mennesker, som tager imod udfordringen og kommer videre. De stilles overfor de samme forhindringer, som jer.

Husk på, at de, som bestiger de høje bjerge, ikke altid har det let. Det fortælles om Abraham Lincoln, at han, da han var ung mand, forsøgte at blive valgt ind i den lovgivende forsamling i Illinois og tabte stort.

Derefter forsøgte han sig i forretningslivet, det gik ikke, og han tilbragte de næste 17 år med at betale en fuldstændig værdiløs forretningspartners gæld. Han forelskede sig i en smuk, ung kvinde, som han blev forlovet med, så døde hun. Han gik ind i politisk arbejde, forsøgte at blive valgt ind i kongressen; det lykkedes ham ikke. Han forsøgte at få en stilling på tinglysningskontoret, men heller ikke det lykkedes ham. Han stillede op som kandidat til det amerikanske senat, men blev slået. Så i 1856 blev han vicepreæsidentkandidat og blev slået af Douglas, men til trods for al denne modgang og fiasko nåede han alligevel den højeste position i U.S.A. og han nåede at udødeliggøre sit navn. Dette var den Abraham Lincoln, som blev præsident for De forenede Stater. Dette var den Abraham Lincoln, som der er blevet skrevet utallige bøger om. Dette var den Abraham Lincoln, som skabte sin egen succes, uanset de vanskeligheder han først måtte overvinde.

Igen siger vi, at I kan gøre jeres liv til det, I ønsker, det skal være.

En anonym forfatter har skrevet følgende: ,,Vær glad for, at der er store forhindringer i livet, og vid at sætte pris på, at de er højere end, hvad de fleste mennesker har lyst til at overvinde. Vær glad for, at der er mange af dem. For det er disse forhindringer, der giver dig mulighed for at arbejde dig frem i forreste række. Disse forhindringer er i virkeligheden dine venner. Hvis der ikke var så mange og så høje forhindringer, var der måske mange mennesker, der ville komme dig i forkøbet."

Må jeg fortælle jer en gammel historie, om hvad en dreng opnåede i sin ungdom. For omkring 3.000 år siden, da Saul var konge af Israel, og han viste sig uværdig til sin høje stilling, sendte Herren profeten Samuel ud for at finde en efterfølger til ham. Profeten blev sendt til Jesses hjem, han som var far til otte sønner. Han kaldte Jesses sønner til sig for at interviewe dem. Da den stolte far bragte ham Eliab, som var den ældste søn, tænkte han ved sig selv: ,,Det må bestemt blive ham."

,,Men Herren sagde til Samuel: ,Se ikke på hans ydre eller høje vækst; thi jeg har vraget ham: Gud ser jo ikke, som mennesker ser, thi mennesker ser på det, som er for øjnene, men Herren ser på hjertet.' " (1. Sam 16:7)

Så kaldte den stolte far på den anden søn, og heller ikke han blev valgt. Syv høje, stærke sønner kom frem for profeten Samuel den ene efter den anden; men denne sagde til faderen, Jesse: ,,Er det alle de unge mænd?" og så indrømmede Jesse: ,,Endnu er den yngste tilbage; men han vogter småkvæget." Og Samuel sagde: ,,Send bud efter ham!" (1. Sam 16:11)

Og nu kom den yngste søn ind, han var rødmosset og skøn at se til; måske var han solbrændt, for han var jo hyrde og tilbragte de meste af sin tid udendørs med fårene. Herren inspirerede Samuel, som sagde: ,, . . . ham er det." (1. Sam 16:12) Og alt imens faderen og sønnerne slog kreds om dem, tog Samuel hornet med olien og salvede David til at blive Israels konge.

Omkring denne tid kom filistrene, som var Israels bitre fjender, for at erobre landet, og de stod opmarcherede på den ene side af en dal, og israelitterne på den anden side; kun dalen var imellem dem.

Og da hærene stod overfor hinanden før kampen, gik en kæmpe, ved navn Goliat frem i ingenmandslandet imellem hærene og udfordrede israelitterne med følgende ord:

,,Hvorfor drager I ud til angreb? Er jeg ikke en filister og I Sauls trælle ? Vælg jer en mand, og lad ham komme herned til mig.

,,Hvis han kan tage kampen op med mig og dræber mig, vil vi være eders trælle, men får jeg bugt med ham, skal I være vore trælle og trælle for os!" (1. Sam 17:8-9) Og han tilføjede: ,,I dag har jeg hånet Israels slagrækker; kom med en mand, så vi kan kæmpe sammen." (1. Sam. 17:10)

Nu var denne mand en kæmpe; han var frygtingydende. Han var omkring 2,8 m høj og ragede op over alle; han havde en messinghjælm på hovedet og var iført en skælbrynje. Der var messingskinner på hans ben, og der sad også en messingplade mellem hans skuldre, alt i alt var hans brynje meget, meget tung. Hans spyd var uhyre langt, og hans sværd skarpt som et barberblad. Han havde en medhjælper til at bære sit skjold. (Se 1. Sam 17:5-7)

Han var bestemt en værdig modstander. Det var ikke underligt, at soldaterne på Israels side frygtede ham. Ingen syntes at have mod eller dumdristighed nok til at tage imod hans udfordring, så man forstår godt, at alle israelitternes soldater holdt sig tilbage og bævede af frygt.

Nu skete det netop på dette afgørende tidspunkt, at faderen, Jesse, var bekymret for sine tre ældste sønner, som var blevet indkaldt til Sauls hær. Og det var tilsyneladende David, den yngste der skulle passe fårene, medens de andre sønner var borte for at forsvare Israel.

Den kærlige far kaldte David bort fra fårene, gav ham noget ristet korn og nogle brød og sendte ham til militærlejren for at give disse ting til brødrene. Derudover gav han ham ti oste til deres tusindfører.

David stod meget tidligt op og påbegynde sin rejse til Ela. Han havde sørget for, at faderens får i mellemtiden ville blive vogtet, så de ikke blev spredt, for vild eller blev ædt af vilde dyr.
Da David ankom til kamppladsen, var hærene netop ved at rykke frem og opløftede kampråbet.
David overlod vognen i vognførerens varetægt og løb hen til hæren og hilste på sine brødre.
Igen råbte filisteren sin udfordring, som han havde gjort hver dag i de 40 dage, han havde været der.
Da David gik ind i rækkerne sagde mændene til ham: ,,Ser I den mand, som kommer der? Det er for at håne Israel, han kommer; den, som dræber ham, vil kongen give stor rigdom; sin datter vil han give ham, og hans fædrenehus vil han fritage for skat i Israel!» (1. Sam. 17:25)
David blev ikke særligt godt modtaget af sine ældste brødre; de var vrede på ham og sagde: ,,Hvad vil du her? Og hvem har du overladt de stakkels får i ørknen? Jeg kender dit overmod og dit hjertes ondskab; du kom jo herned for at se på kampen!" (1. Sam. 17:28)
David blev ked af, at hans brødre var vrede på ham og sagde: ,,Hvad har jeg nu gjort?" (vers 29). Han vidste, at han var sendt ved inspiration, for at han kunne frelse Israel.
Man fortalte kong Saul om Davids inspiration eller åbenbaring. Han kaldte den unge mand til sig, og David sagde: ,,Min Herre må ikke tabe modet! Din træl vil gå hen og kæmpe med den filister!" (1. Sam 17:32) Men Saul blev forskrækket og sagde til David:
,,,Du kan ikke gå hen og kæmpe med den filister, thi du er en ung mand, og han har været kriger fra sin ungdom.'
,,Men David sagde til Saul: ,Din træl har vogtet sin faders småkvæg; og kom der en løve eller en bjørn og slæbte et dyr bort fra hjorden,
,,,løb jeg efter den og slog den og rev det ud af gabet på den; kastede den sig over mig, greb jeg den i skægget og slog den ihjel.
,,,Både løve og bjørn har din træl dræbt, og det skal gå denne uomstårne filister som en af dem; thi han har hånet den levende Guds slagrækker.' " (1. Sam. 17:33-36)
Så sagde han: ,,Herren, som har reddet mig fra løvers og bjørnes vold, vil også redde mig fra denne filisters hånd!" Da sagde Saul til David: ,,Gå! Herren være med dig!" (1. Sam. 17:37)
Saul lagde sin kongerustning på David, men den var så tung, at han ikke kunne røre sig i den og han nægtede at tage den på.
,,Jeg kan ikke gå dermed, thi jeg har aldrig prøvet det før," sagde han. (1. Sam. 17:39)
Da David gik over bækken, bøjede han sig ned og udvalgte sig fem små sten, som han lagde i sin hyrdetaske. Han tog sin slynge i hånden og bevægede sig over mod den store filister.
Tilsyneladende blev kæmpen både chokeret og vred over dette. Han så denne unge mand, rødmosset og køn, som han var, og sagde:
,,Er jeg en hund, siden du kommer imod mig med en stav?' Og filisteren forbandede David ved sin gud.
,,,Derpå sagde filisteren: ,Kom herhen, så skal jeg give himmelens fugle og markens vilde dyr dit kød!' " (1. Sam. 17:43-44)
Så rejste David sig i sin fulde højde og sagde til filisteren:
,,Du kommer imod mig med sværd og spyd og kastevåben, men jeg kommer imod dig i Hærskarers Herres, Israels slagrækkers Guds, navn, ham, du har hånet.
,,I dag giver Herren dig i min hånd; jeg skal slå dig ned og hugge hovedet af dig og i dag give himmelens fugle og jordens vilde dyr din og filisterhærens døde kroppe, for at hele jorden kan kende, at der er en Gud i Israel,
,,Og for at hele denne forsamling kan kende, at Herren ikke giver sejr ved sværd eller spyd; thi Herren råder for kampen, og han vil give eder i vor hånd." (1. Sam. 17:45-47)
Filisteren og hyrdedrengen nærmede sig nu hinanden, hver sikker på sit:
,,Og David greb ned i tasken, tog en sten af den, slyngede den ud og ramte filisteren i panden, så stenen trængte ind i hans pande, og han styrtede næsegrus til jorden." (1. Sam. 17:49)
Jeg gad vist, hvor mange af jer drenge, der nogensinde har ejet og brugt en slynge. Da jeg var en lille dreng, lavede vi selv vore slynger, og vi fandt vore egne sten og valgte vore egne mål. Vi blev faktisk helt dygtige til at ramme med disse sten. Vi tog en lille smule læder som måske var omkring 5 cm langt og formet som en elipse. Så skar vi et hul i hver ende af læderet, og fæstede en lang lædersnor i hver ende, bandt en knude på en af snorene, og ved hjælp af denne satte vi den fast på fingeren. Så lagde vi en sten i slyngen og snurrede den rundt, indtil den havde fået tilstrækkeligt fart på, slap så en af enderne og lod stenen flyve mod sit bestemmelsessted.
Vi plejede selv at lave alle de ting, vi legede med: vore slynger, vore fløjter og vore bolde, og vi blev også dygtige til at bruge dem.
,,Således fik David bugt med filisteren med slynge og sten, og han slog filisteren ihjel, skønt han ikke havde sværd i hånden" (men kun en slynge)! (1. Sam. 17:50)
Han brugte ikke andet end en lille sten og inspiration og åbenbaring. Han var modig og stærk, og han troede på sig selv, men især troede han på sin himmelske Fader, som han altid bad til.
De 40 dage, hvor egoistiske filistere havde pralet og udfordret israelitterne, var endt med hans død!
Formodentlig for at gøre fjenden bange gik David hen til sin døde modstander, som lå på jorden, og huggede hovedet af ham. Og handlingen syntes da også at have den ønskede virkning. Fjenden flygtede, og på denne måde besejrede en inspireret dreng en hel hær. Israels hær forfulgte de flygtede filistre og vandt slaget.
Kongen spurgte, hvem den unge

mand var, der havde udført denne fantastiske heltegerning, og så gav Jonathan ham sit sværd, sin bue og sit bælte. Og i skriften står der: ,,og lykken fulgte David i alt, hvad han foretog sig; thi Herren var med ham." (1. Sam. 18:14)

Og nu mine unge brødre, husk at hver eneste David har en Goliat, han skal besejre, og enhver Goliat *kan* besejres. Goliat er i denne betydning måske ikke altid en mand, som kæmper med sine næver eller med et sværd eller et gevær. Han er måske ikke engang af kød og blod. Han er måske ikke 2,8 m høj; der er ingen, der siger, at han er klædt i en brynje, men enhver dreng har sin egen Goliat. Og enhver dreng har også sin slynge, og enhver dreng kan finde egnede sten i bækken, hvis han vil.

I vil komme til at møde Goliat'er, der truer jer. Enten jeres Goliat er en bisse, der tyranniserer byen, eller det er fristelsen til at sjæle eller ødelægge ting, til at drive om uden mål eller med, eller det er fristelsen til at synde og leve umoralsk, eller det er en modvilje til at være aktive i kirken, så kan denne Goliat overvindes. Men husk, for at sejre, må man følge den kurs, som David fulgte.

David var retskaffen, når han passede sin fars får. Han forlod dem ikke uden at sørge for, at der var nogen, der kunne tage sig af dem, da han selv påtog sig en anden opgave for sin far.

David var ansvarsfuld. Han passede fårene, og han dræbte både bjørnen og løven for at redde sin fars får, selvom han udsatte sig selv for fare. Han fravristede de vilde dyr lammet og gav det tilbage til dets moder. David udvalgte sig fem sten til at dræbe Goliat med. Han behøvede kun én. David var retfærdig og stolede på sin himmelske Fader, og så længe han stolede på Herren, frygtede han intet menneske. Han hånede den store filister og sagde: ,,Du kommer imod mig med sværd og spyd og kastevåben, men jeg kommer imod dig i Hærskarers Herres, Israels slagrækkers Guds, navn, ham, du har hånet." (1. Sam. 17:45)

For nogen tid siden rev jeg en reklame ud af et nyligt udkommet blad. Der stod:

,,På et eller andet tidspunkt må vi alle stå ansigt til ansigt med vor fjende. Nogle mennesker prøver at flygte, og ligesom drager, hvor snoren er knækket, falder de til jorden. Andre mennesker giver sig ikke en tomme, og den vind, der forsøger at ødelægge dem, løfter dem i stedet højt op mod himmelen. Vi måles ikke udfra de prøvelser, vi kommer ud for, kun udfra de prøvelser, vi klarer os igennem."

I en reklame for rørledninger stod der: ,,Hverken floder, bjerge eller have kan forhindre os i at lægge vore rørledninger. Det, vi ikke kan arbejde os igennem, arbejder vi os under, over eller udenom."

En ting, der er meget aktuel for denne kirke og dens medlemmer, er missionærarbejdet, som I har hørt bror Tuttle tale om her i aften. Herren sagde til sine apostle, at de skulle gå ud i alverden og prædike evangeliet for nationerne. (Se Matt 28:19-20) I ser det også illustreret på det smukke billede ovre i kirkens kontorbygning. Må vi igen minde jer unge mænd om, at det er jeres ansvar at reagere på dette kald. Hvis I gennem jeres biskop og stavspræsidentskab modtager et kald fra Herren, så er det ikke alene et privilegium for jer, men det er også jeres pligt at opfylde dette kald til punkt og prikke. Og når I nu beslutter jer til engang at tage på mission, så husk på, at det koster penge at tage ud i verden og prædike evangeliet. Husk på, at det er nu, I har mulighed for at begynde at spare sammen.

Hver gang I kommer i besiddelse af nogle penge, enten I får dem som gave eller som betaling for noget arbejde, I har udført, så sæt i hvert fald en del af dem til side til jeres mission. Enhver dreng vil sikkert gerne være uafhængig og betale sin egen mission istedet for at bede sine forældre om at sørge for sig. Hver eneste dreng i hele verden, som er blevet døbt, og som har modtaget den Helligånd, har ansvar for, at budskabet om evangeliet bliver bragt ud til hele verden. Det vil også i høj grad være til gavn for jer delv, og det vil bidrage til at I bliver stærke personligheder.

Jeg holder meget af de linier, som Edgar A. Guest har skrevet, han kalder dem ,,Redskaber": (her oversat til prosa)

Regn det selv ud, min dreng.
Du har alt, hvad de store mænd
har haft,
to arme, to hænder, to ben, to øjne.
Og en hjerne, som du gør klogt
i at bruge.
De begyndte alle med disse
redskaber,
Så sæt dit mål højt og sig:
,,Jeg kan godt."
Se på dem, de store og vise,
også de spiser ligesom os andre,
de bruger gafler og knive som vi,
og binder deres snørebånd om
morgenen.
Verden anser dem for modige og
kloge
og du har alt, hvad de havde,
da de begyndte.
Du kan vinde frem i dygtighed.
Du kan blive til noget stort, hvis du
bare vil.
Du har redskaberne til den kamp,
du vælger dig.
Du har arme og ben og en hjerne,
du kan bruge.
Den mand, der har udført meget her
i livet,
var fra begyndelsen ikke bedre rustet
end du.
Det eneste, der kan holde dig
tilbage, er dig selv.
Det er dig, der må vælge, hvad du
skal gøre.
Det er dig, der må sige, hvor du
vil hen,
hvor længe du vil studere, for at
finde sandheden.
Gud har givet dig, hvad du behøver
dor at leve,
Men han lader dig bestemme, hvad
du sil gøre med det.
Dit mod må komme dybt fra din
sjæls indre.
Mennesket må vise sin vilje til at
vinde.

Så regn det selv ud, min dreng.
De blev født med alt det, som de
store ledere havde.
De begyndte alle med de samme
redskaber som du.
Så fat mod og sig: ,,Jeg kan godt."

Collected Verse of Edgar A. Guest, side 666 Chicago: Reilly and Lee 1934.

Må jeg fortælle jer om en anden form for Goliat, som kan komme i vejen for jer. Denne gang hedder han pornografi eller urenhed. Hør engang:

Når du fortæller en snavset historie
tænker du så nogensinde på,
hvilket indtryk, du giver de andre?
Tror du, at drengene kan li' det?
Tror du, at du har grund til at være
stolt,
fordi de ler?
Ved du, at du viser, hvad der er
i din sjæls inderste,
når du fortæller en tvivlsom historie?
Det viser blot, hvor lille du er,
og hvor dum
det frastøder alle ordentlig drenge,
som ved, hvad morskab er.
Tror du, at du udviser
nogen form for fornuft,
når du røber, hvor snavset din
tankegang er?
Ved du, at du kaster skam,
både over dine forældre og dine
venner?
Tænk over det, og så vil du
forstå det.
Vælg dine ord med omhu;
pas lidt mere på, hvad du siger,
hvis du respekterer dem, som du
gerne vil omgås.
Så vil du have en stor fordel,
fremfor dem, som er tilbøjelige
til at gå urene gennem livet.

(Her oversat til prosa)

Jeg læste disse vers, da jeg var en lille dreng, og de gjorde et stort indtryk på mig. Jeg håber også, at I føler deres betydning.

Da jeg boede i Arizona som dreng, havde næsten alle bønderne et lille stykke jord med meloner,

som de fleste af dem så solgte på grøntorvet. Men nogen gange var der en flok drenge, der når det var blevet mørkt, gik ud til et af disse stykker med meloner, og kastede deres lommeknive ned i alle de meloner, de kunne rammer. De ville ikke spise melonerne, de var bare grebet af ødelæggelsestrang. Jeg har aldrig kunnet forstå sådan noget, og jeg har heller aldrig kunnet forstå, hvorfor folk sætter ild til ting, slår vinduer itu, eller noget andet af den slags, som udelukkende er destruktivt.

David ville ikke gøre noget sådant. Han dræbte en løve med sine bare hænder, men det var for at beskytte sine får. Han dræbte Goliat, men det var for at frelse Israel. Han dræbte en bjørn med sine bare hænder, men det var også for at redde sin fars hjord.

Jeg håber, at I hvis I nogen sinde ser nogen udvise en sådan ødelæggelsestrang vil sætte dem på plads og tale dem fra det; især fra de ting, som de alligevel ikke får noget ud af, og som blot sætter en plet på deres karakter.

Husk dette skriftsted fra Mormons Bog:

,,Vær vise i jeres prøvelses dag, affør jer al urenhed; bed ikke om noget, som I vil fortære i vellyst, men bed med urokkelig fasthed, at I ikke falder i fristelse, men at I må tjene den sande og levende Gud." (Morm. 9:28)

Måske vil I synes om disse linier, som er skrevet af Henry Van Dyke: (Her oversat til prosa.)

Menneskene er blændede af synd,
de har dæmpet Himmelens lys med
deres tvivl,
bygget deres tempelvægge, så de
spærrer Gud inde
og armeret sig så de holder Gud ude.

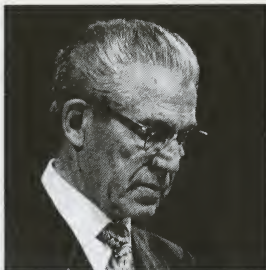
Verset er tilegnet ,,Naturens Gud."

Og I, mine gode unge venner, skal ikke bare være middelmådige. I skal leve renfærdige liv, som er fri fra alle slags dårlige tanker og handlinger — I må ikke lyve, ikke sjæle, ikke blive vrede, ikke være troløse, I skal altid gøre det rigtige, I må ikke nogen sinde lade jer tilsmudse af nogen form for seksuel synd.

I ved, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert. I har alle modtaget den Helligånd, efter I blev døbt. I behøver ikke nogen til at fortælle jer, om noget er rigtigt eller forkert. I ved det gennem Ånden. I maler jeres eget billede, jeres egen person. Det er jer, der skal sørge for, at billedet eller personen kan antages.

Må Gud velsigne jer, alle I kære unge mennesker. Jeg ved, at jeres himmelske Fader er jeres sande ven. Alt, hvad han beder jer om at gøre, er rigtigt og vil bringe jer velsignelser og gøre jer mandige og stærke. ,,Og lykken fulgte David i alt, hvad han foretog sig; thi Herren var med ham." (1. Sam. 18:14)

Må Gud velsigne jer, herom beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

PRÆSIDENT N. ELDON TANNER
1. rådgiver i Det første Præsidentskab

Vort ansvar for dem, der overtræder

Mine kære brødre, jeg står foran jer her i aften og beder i al ydmyghed om, at Ånden og Herrens velsignelser fortsat vil være med os, medens jeg taler til jer. Hvilken stor velsignelse er det ikke at have Guds præstedømme — det gælder lige fra den yngste diakon i kirkens mindste og fjerneste gren, og til den højpræst, som sidder i kirkens højeste embede. Når vi får præstedømmet, indgår vi visse pagter med Herren og bliver berettigede til at modtage hans mange velsignelser i samme grad, som vi overholder disse pagter og vandrer oprigtigt for ham.

Forleden dag talte jeg med en nylig hjemvendt missionær, som kun havde været medlem af kirken i fem år; han var meget begejstret, og dette er, hvad han fortalte mig; jeg synes det er meget interessant.

Han sagde, at han var opdraget i et godt hjem af gode forældre med høje idealer; men han havde aldrig tænkt på, og langt mindre hørt om mange af de ting, som kirken lærer, for eksempel at der er en Guds profet på jorden i dag, at der finder en bogstavelig opstandelse sted, så legemet og ånden bliver genforenet efter døden og lever i al evighed, og heller ikke den vidunderlige lære om, at han rent bogstaveligt er et åndeligt barn af Gud. Han havde aldrig lært om evangeliets gengivelse, og at der er en levende og personlig Gud, og at Jesus Kristus, verdens Frelser, lever; at han bogstaveligt er Guds Søn i kødet.

Da han arbejdede i en ferieby, hvor der var ansat mange andre unge mennesker, og hvor alle syntes at have det dejligt, lagde han særlig mærke til tre unge mænd, der syntes at holde sig en lille smule adskilt fra de andre, og som ikke røg, drak, indtog stoffer, o.s.v. De efterlevede meget høje standarder på alle måder og syntes at være moralsk rene.

Han sagde: ,,Jeg følte mig tiltrukket af dem og begyndte at tale med dem for at finde ud af, hvorfor de var anderledes. De fortalte mig, at de var mormoner, at de efterlevede visdomsordet, som de forklarede mig, og at Herren har sagt: Du må ikke bedrive hor (2. Mos. 20:14) og at seksuelle overtrædelser af kirken blev betragtet som en af de alvorligste synder."

Endvidere sagde han: ,,Jeg blev efterhånden ret nært knyttet til disse unge mænd, og jeg kunne lide det, de lærte mig, og den måde de levede på. De fortalte mig frit og frejdigt om kirken. De virkede, som om de var stolte af den, og de skammede sig ikke over, at de ikke levede som andre unge mænd. Men de sagde, at nogle af de unge mænd, der var medlemmer af kirken, og som også boede i sommerlejren, ikke efterlevede evangeliet.

Jeg syntes det var trist, at disse andre medlemmer ikke levede, som de burde, at de havde givet efter for fristelsen, og ikke havde været stærke nok til at gøre sig til talsmænd for, hvad de vidste var rigtigt. Hvis de havde været virkelig omvendt og *ikke* havde skammet sig over Kristi evangelium og dets lære, så ville også de kunne have påvirket andre i en god retning, således af disse kunne ændre deres liv og berede sig til at modtage de velsignelser, som er lovet de trofaste.

Min unge ven fortsatte: «En af de tre unge mænd var en hjemvendt missionær, og efterhånden som jeg blev mere interesseret, underviste han mig i evangeliet, som han havde undervist det i missionsmarken. Jeg

skrev til mine forældre og fortalte dem, hvad jeg havde fundet. De blev skuffede og ulykkelige; men da jeg vendte hjem og fortalte dem alt om det, og de så hvilken god virkning alt dette havde på mit liv, og hvordan mine vaner ændrede sig til det bedre, modsatte de sig ikke at jeg blev døbt, hvad der glædede mig meget."

Han var lige fyldt 19, da han sluttede sig til kirken. Han fortsatte med at fortælle, hvor glad han var for at modtage Det aronske Præstedømme, og at han var i stand til at administrere nadveren og dele den ud til minde om Herrens korsfæstelse. Han sagde, at han derved følte sig meget ydmyg, idet han mærkede, hvor hellig denne ordinanse er, og han prøvede altid at være værdig, soigneret og at opføre sig, som stod Herren ved siden af ham.

Han følte sig meget velsignet, da han som præst fik det privilegium at døbe nye medlemmer, fordi det gav ham samme privilegium og autoritet, som Johannes Døberen, som jo døbte Frelseren havde. Medens han talte, sad jeg og tænkte på, at jeg ville ønske, alle unge mænd ville gøre sig klart, hvor vigtigt det er at kunne udføre disse ordinanser, hvor stor en velsignelse det er, og vide, at Herren stoler på, at vi alle vil leve, så vi er værdige hertil, og at vi ærer det præstedømme, som vi har.

Denne unge mand fortalte mig så, hvor glad han blev, da han et år senere blev interviewet med en mission for øje og kunne sige til biskoppen og stavspræsidenten, at han strengt overholdt visdomsordet, at han holdt sabbaten hellig, at han betalte fuld tiende og sit fasteoffer, og at han holdt sig moralsk ren på enhver måde, og at han virkelig respekterede kvinder og aldrig behandlede en veninde anderledes, end han ønskede andre unge mænd skulle behandle hans søster. Han følte sig virkelig godt tilpas, fordi han uden tøven kunne sige alt dette, og fordi han kunne drage ud i missionsmarken som Herrens repræsentant, og han følte, at Herren ville godkende ham som sin repræsentant. Og han fortalte mig, hvilken vidunderlig følelse, der kom over ham, da han døbte sin første omvendte og gav ham håndspålæggelse.

Han følte sig meget ydmyg ved disse oplevelser, sagde han, ligeledes, da han blev kaldt op for at overdrage en mand Det melkisedekske Præstedømme og ordinere ham til ældste. Han blev mere og mere klar over hvor vigtigt det er at være værdig til det privilegium det er, at handle i Herrens navn og vide at den mand, han havde ordineret, var lige så meget en ældste, som hvis kirkens præsident havde ordineret ham. Han følte sig meget ydmyg og var Herren meget taknemmelig.

Han sluttede med at fortælle mig, at han snart skulle giftes, og hans ansigt strålede af glæde, da han gav udtryk for sin taknemmelighed for, at han og hans tilkommende var rene og værdige til at tage i templet, hvor de skulle besegles til hinanden for tid og evighed.

Så sagde jeg til ham: ,,En ung mand kan ikke modtage noget større privilegium eller noget større ansvar end at få Guds præstedømme, som er myndighed fra Gud til at handle i hans navn. Og nu vil du kunne nyde godt af alle velsignelser og privilegier, som følger med, når man bliver beseglet til hinanden i Guds tempel gennem det hellige præstedømme."

Alt for mange unge mænd som er blevet opdraget i kirken, synes i dag at tage præstedømmet for givet og føle, at det er deres ret, snarere end en velsignelse for dem at have præstedømmet. Mange synes at mene, at det er smart at bryde visdomsordet og have en slap moral. Jeg ønsker at understrege, at Herren ikke er glad for dette. Det er af aller største vigtighed, at en ung mand lever, så han er værdig til dette præstedømme, og at han ikke bliver forfremmet, før han er værdig dertil.

Han må også være parat og værdig til at modtage en kaldelse til at tage på mission. Jeg kan ikke forestille mig en overordnet i en stor virksomhed, som ville vælge et menneske til at repræsentere firmaet, slutte en kontrakt med ham, eller give ham nogen form for myndighed, hvis han ikke havde bevist, at han vidste noget om sagerne, var dygtig og værdig dertil — med andre ord, at han var et menneske, som den overordnede fuldtud kunne stole på.

Det er af endnu større vigtighed, at et menneske, der repræsenterer Herren og taler i hans navn, er værdig dertil. Jeg er sikker på, at Herren i høj grad er tilfreds med alle dem, som er parat til at gøre de ting der vil gøre dem værdige, og som er parate til at lade sig tælle med i den hær der vil forsvare kirken og Jesu Kristi evangelium, ved at bære vidnesbyrd om sandheden og tale imod al ondskab og uretfærdighed. Og lige så skuffet og sørgmodig er han over dem som indgår en pagt med ham, og som ikke overholder denne pagt, ganske på samme måde som han sørger over et hvilket som helst af hans børn, som farer vild.

Jeg ønsker at forsikre hver eneste unge mand om, at hvis vi overholder vore pagter, vil vi være lykkelige, elsket og respekteret, selv af dem, som måske gør nar ad os. De forventer, at vi skal holde vore pagter og leve op til vore forpligtelser, tale for vor tro, og være anderledes. Dette har ofte vist sig, når et medlem af kirken bliver fundet skyldig i en forbrydelse. Det påpeges, at han er mormon eller medlem af mormonkirken, skønt andre indblandedes religiøse tilhørsforhold aldrig nævnes.

Lad mig overfor vore ledere understrege, at det er vort ansvar at deltage i et nært samarbejde med dem, der har præstedømmet, og dem, som senere vil kunne få det. Vi må gennem det, vi lærer dem, gennem et værdigt eksempel og gennem vore vidnesbyrd, hjælpe dem til at forstå evangeliet og det ansvar, der påligger dem, og hvor vigtigt det er at leve i overensstemmelse med evangeliets lærdomme.

Lad drengene vide, at I holder af dem, og at I vil gøre alt hvad I formår, for at hjælpe dem til at få succes og til at blive lykkelige; men husk altid på, at ingen ung mand kan forvente at blive forfremmet i præstedømmet og få tempelanbefaling eller modtage en kaldelse til at tage på mission, med mindre han lever et værdigt liv og har i sinde fortsat at leve værdigt til det evangelium, han har modtaget, og ære det præstedømme, som han har. Det er i virkeligheden at gøre en ung mand en bjørnetjeneste at forfremme ham i præstedømmet eller give ham en tempelanbefaling, hvis han ikke er værdig dertil, eller sende ham på mission, for at få ham til at omvende sig og tilpasse sig. Han skal i stedet bevise, at han er værdig, før han bliver sendt afsted. Herren ønsker værdige repræsentanter.

Lad mig gentage overfor de unge mænd, at det vigtigste er, at de er ærlige på alle måder. Der er nogle, der har løjet overfor deres biskopper og stavspræsidenter for at kunne tage på mission eller komme i templet. Sådanne personer er sandelig ikke værdige til disse privilegier. Herren lader sig ikke spotte.

Ledere: Spørg jeres vordende missionærer, hvad de tror Herren venter af dem, som repræsentanter for ham. Tøv aldrig med at foretage et virkelig grundigt interview, så I ved bestemt, om de er værdige, eller har gjort sig skyldige i nogen overtrædelser, og hvad de virkelig føler ved at tage på mission. Sammen skal I så overveje, hvad Herren ville synes, og derefter handle i overensstemmelse hermed.

Det er forkert at sende en ung mand ud i missionsmarken, hvis han ikke er kvalificeret eller værdig dertil. Han kan simpelthen ikke få den rigtige ånd til at udføre arbejdet. Og medens han befinder sig i missionsmarken er han en byrde for missionspræsidenten og en virkelig hindring for missionsarbejdet. Jeg ved, hvor forfærdeligt det er for en missionspræsident at skulle udelukke en missionær fra kirken og sende ham hjem på grund af overtrædelse.

Hvis en ung mand har gjort sig skyldig i overtrædelse, så lad ham vide, at I holder af ham, og at I er parate til at hjælpe ham på alle mulige måder, for at han kan komme tilbage på den rette vej. Husk på, at Satan og hans hær af al deres magt stræber efter at vildlede disse unge mænd og kvinder. Vær altid parate til at opmuntre de unge og til at vejlede dem, så de kan leve i overensstemmelse med evangeliets principper. Vær fast besluttet på, at ingen ung mand eller pige fortabes, fordi i ikke har gjort jeres pligt.

Angående overtrædelserne: Hver eneste missionspræsident, stavspræsident og biskop har fået retningslinier for, hvordan de skal undersøge og behandle overtrædelser. Et menneske, der har gjort sig skyldig i en alvorlig overtrædelse, kan ikke gå fremad, og befinder sig ikke godt, medens skylden hviler på ham. Indtil man har tilstået og omvendt sig, er man som i et fængsel. Den overtræder, der behandles tilbørligt, altså med kærlighed og den rette disciplin, vil senere give udtryk for sin taknemmelighed over den interesse, I har vist ham som hans leder. Når overtræderen behandles på rette måde, kan han omvende sig og igen blive fuldt aktiv i kirken. *Men det er nødvendigt at beskæftige sig med ham.*

Vær opmærksom på dem, der ikke er aktive i kirken, og hvis I føler, at der er noget galt, eller at nogen gør sig skyldig i overtrædelser, så er det jeres ansvar kærligt at henvende jer til ham og finde ud af det. Han vil sætte pris på det, og hvis I handler hurtigt, så vil I kunne hindre yderligere overtrædelser. Frels det menneske, som har problemer og bring det tilbage til folden.

Jeg har hørt, at nogle biskopper og endda stavspræsidenter har sagt, at de aldrig har udelukket eller er gået i rette med nogen, og at de heller ikke har i sinde at gøre det. Dette er en helt forkert indstilling. Dommerne i Israel har ansvar for at sidde til doms, når det bliver nødvendigt. Lad mig læse et stykke op for jer fra det 20. afsnit af Lære og Pagter. Det er en alvorlig påmindelse til dem, som har ansvar for at dømme.

,,Hvert medlem af Kristi Kirke, som overtræder eller begår synd, skal behandles, som skriften bestemmer." (L.&P. 20:80)

Brødre, studer skrifterne og håndbogen og gør, som der står i dem. Gå i rette med kirkens medlemmer, når i skønner, det er nødvendigt. Husk at I ikke gør overtræderen nogen tjeneste ved, at I som hans lokale myndighed prøver at overse eller dække over hans synd.

Lad mig læse et citat fra præsident John Taylor om dette spørgsmål: ,,Desuden har jeg hørt om visse biskopper, som forsøger at dække over menneskenes synder; jeg siger dem I Guds navn, at det bliver dem . . . der skal bære byrden af synder, og hvis nogen af jer ønsker at tage del i menneskenes synder eller støtte dem, så må I selv bære byrden af dem. Hører I, I biskopper og præsidenter? Gud vil stille jer til ansvar. I har ingen ret til at lave om på retfærdighedens principper eller dække over menneskenes synd og fordærv. (*Conference Report,* april 1880, side 78)

Dette er stærke ord, brødre, og de er udtalt af en af kirkens præsidenter, en Guds profet. Også George Q. Cannon kom med en vægtig udtalelse: ,,Guds Ånd vil utvivlsomt blive så sørgmodig derover, at den ikke alene vil forlade dem, som er skyldige i disse gerninger, men den vil også trække sig tilbage fra dem, som tillader at dette sker iblandt dem, uden at de skrider ind."

Vi skal leve i verden, men vi må ikke være af verden. Vi skiller os ud fra verden. Vi kan ikke acceptere dens måde at være på og dens standarder. Vi har fået Jesu Kristi evangelium åbenbaret, og heri er det tydeligt tilkendegivet, hvordan vore standarder skulle være. Vi har fået overdraget præstedømmet. Vi må leve et eksemplarisk liv i enhver henseende. Der findes mange skrift-

steder i Lære og Pagter, hvori der står, hvordan vi skal behandle overtrædere, og hvilket ansvar der følger med at have præstedømmet. Særlig ønsker jeg at gøre jer opmærksomme på disse skriftsteder:

,,Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet.

,,Den, der er lad, skal ikke agtes værdig til at stå i sit kald, og den, der ikke lærer, hvad der er hans pligt og ikke viser sig Gud velbehagelig, skal ikke agtes værdig til at beholde sin plads." (L. & P. 107:99-100)

I skrifterne står det meget tydeligt, at de ting, som kirken skulle tage sig af, inkluderer men ikke nødvendigvis indskrænker sig til, utugt, hor, homoseksuelle handlinger, abort eller andre brud på moralen; kriminelle handlinger, når det drejer sig om en eller anden form for moralsk fordærv såsom indbrud, uærlighed, mord, apostasi; åben modstand overfor kirkens love og regler og overlagt ulydighed; brutalitet overfor kone eller børn; og ligeledes skal der skrides ind, hvis nogen gør sig til talsmand for det såkaldte polygame ægteskab eller praktiserer det, eller hvis der er tale om anden ukristen opførsel, hvorved kirkens love og forordninger brydes.

Hvis I ledere gør, som Herren siger, så vil han velsigne, styrke og lede jer, og I vil finde stor glæde ved at tjene ham. Det er imidlertid af yderste vigtighed, at I, når et menneske er udelukket af fællesskabet eller helt er udelukket af kirken, virkelig viser, at I holder af ham, er bekymrede for ham, og gør alt hvad der står i jeres magt for at hjælpe ham med at få orden i sit liv, så han igen kan indlemmes i kirkens fællesskab.

Vi læser i Lære og Pagter:

,,Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu.

,,Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem." (L. & P. 58:42-43)

Lad mig for alle der hører mine ord, hvor I end opholder jer i aften, understrege, at det er vor pligt at frelse sjæle. Vi må som ledere gøre, alt hvad der står i vor magt for at lede vore medlemmer ind på den rigtige vej, at få dem til vedblivende at være stærke i troen, at lade dem vide, at vi elsker dem, at enhver sjæl er noget ganske særligt i Herrens øjne, at vi er vor himmelske Faders åndelige børn, og at han er parat til at velsigne os. Det er vort ansvar at arbejde nært sammen med forældrene og deres børn, så de holder sig moralsk rene og er værdige medlemmer af Guds rige samt bereder sig til Himmelens rige. Men I skal passe på, aldrig at blive unødvendigt intime med nogen af det modsatte køn.

Om nogle få minutter vil vi blive belært af kirkens præsident, Guds profet. Jeg bærer vidnesbyrd om, at han er en Guds profet, og at Gud virkelig lever, og at hans Søn Jesus Kristus er verdens Frelser, som kom og gav sit liv, for at vi kunne opstå og nyde godt af udødeligheden og det evige liv. Vi ledes i dag af Herren gennem en Guds profet, præsident Spencer W. Kimball. Det er en stor velsigse og ære at kunne samarbejde med ham. Hvis vi følger ham, kan vi ikke fare vild.

Måtte vi ære vort præstedømme og nyde godt af Herrens velsignelser, og som præsident Kimball sagde: ,,Bevise vor retskaffenhed," herom beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

AF PRÆSIDENT
MARION G. ROMNEY
2. rådgiver i Det første Præsidentskab

Retskaffenhed

De, der har præstedømmet,

har pligt til at være mænd med en stærk karakter rent moralsk

Mine kære brødre i præstedømmet. Jeg føler det som en stor ære og et stort ansvar at skulle tale til jer her. Jeg sætter min lid til, at Herren vil velsigne os, medens jeg taler til jer. Jeg håber, at det, jeg vil sige, kan være til gavn og nytte både for Det aronske Præstedømme og Det melkisedekske Præstedømme.

Jeg har bestemt mig til at tale lidt om retskaffenhed.

I ordbogen kan man finde følgende definitioner på ordet retskaffenhed: ordentlig, pæn, pålidelig, redelig, renfærdig, rettænkende, ærlig, lovlydig loyal, god. (Politikens synonym ordbog) Dette betyder at retskaffenhed er en dyd der giver ufordærvede og sunde moralegenskaber, som især viser sig i udførelsen af betroende ansvar.

Jeg behøver vel næppe her nævne at det, verden for øjeblikket har brug for, er mænd der er i besiddelse af retskaffenhed. Beviset herfor findes i næsten alt det trykte materiale, der udgives, alt, hvad vi hører i radioen og alt, hvad vi både ser og hører i TV og på film.

,,Giv os et retskaffent menneske," sagde A.P. Stanley, ,,en som vi ved, at vi fuldtud kan stole på, som vil stå imod, når andre giver efter; en trofast ven, der aldrig svigter, som er ærlig og frygteløs; en, der modigt og retfærdigt vil kæmpe for, hvad der er ret."

Hele vor civilisation er i fare. Hvis den skal reddes, så må det gøres af retskafne mænd.

Og til denne vældige opgave har Herren kaldet sit præstedømme. Dette betyder jer og mig og alle dem, der har det aronske og det melkisekdekske præstedømme.

Herren har vist os den største tillid, som kan vises mennesker. Vi må ikke svigte ham. Vi må vise, at vi er retskafne drenge og mænd. Vor personlige ophøjelse afhænger af, om vi kan bevise for Herren at vi, ligegyldigt hvilke farer vi møder og under hvilke omstændigheder, viser os den tillid værdige. (Se *History of The Church of Jesus Christ of Latterday Saints.* 3:380)

Profeten Joseph Smith lærte os, at man virkelig må være i besiddelse af retskaffenhed før man kan få evigt liv. Han sagde:

,,Når et menneske er kommet til at tro på Kristus, har omvendt sig fra sine synder, er blevet døbt til syndernes forladelse og har modtaget Helligånden . . . lad ham da blive ved med at ydmyge sig overfor Gud, idet han hungrer og tørster efter retfærdighed og efterlever hvert ord, der er udgår fra Guds mund, og så vil Herren snart sige til ham: ,Min søn, du skal blive ophøjet.'

Men dette løfte gælder først efter, at ,Herren virkelig har prøvet ham og set, at han er villig til at tjene ham, til trods for al modgang.' " (History of the Church 3:380)

Og vi har i dag, blandt vore ledere i kirken, mange eksempler på brødre der bestandig udviser denne form for retskaffenhed, det gælder alle kaldelserne i præstedømmet, lige fra diakonerne til apostlene.

Præsident Kimball for eksempel. Gennem årene har han været et virkeligt eksempel på en, der er i besiddelse af retskaffenhed. Der er ingen tvivl om, at han ville nedlægge

sit liv, hvis det krævedes af ham, i følge den tillid Herren har vist ham. Ligeså præsident Tanner. Ja, faktisk har hans handlinger gennem disse mange år både i forbindelse med hans udmærkede forretningskarriere og hans mere politske karriere været så udadlelige, at hans medarbejdede kalder ham ,,Mr. Integrity".

Jeg skal nu omtale nogle ting i forbindelse med begrebet retskaffenhed. Her er en beretning, som I, der har Det aronske Præstedømme, nok vil finde giver stof til nærmere eftertanke:

,,Fire sidste dages hellige drenge tog fra Utah ud på en tur gennem De forenede Stater. De havde sparet alt det sammen, de kunne, i løbet af deres sidste skoleår med dette formål for øje, og nu hvor eksamen var overstået, satte de deres kufferter i bilens bagagerum og sagde farvel til deres bekymrede forældre og misundelige venner. Det var en begivenhed, der var værd at fejre, da de krydsede staten Utahs grænse og kørte ind i en anden stat. De holdt ind til vejsiden og stod ud af vognen for at se, hvordan det føltes at befinde sig i nye omgivelser. De følte sig glade og spændte på, hvad de næste uger ville bringe dem; de følte, at de var ude på det helt store eventyr.

,,De havde lovet at sende deres forældre et postkort hveranden dag, så forældrene kunne vide, hvor de opholdt sig, og ligeledes havde de lovet samlet at sende et telegram, hvis der var et eller andet i vejen. En af drengene sagde noget om, at det føltes dejligt at være helt sig selv og ikke skulle bede nogen om forlov hele tiden. En anden foreslog, at de skulle lade som om, de var vant til at rejse og endelig ikke give andre indtrykket af at være nogle mæhæ'er, der var hjemme fra for første gang. Lidt efter foreslog den samme dreng, at han og de andre skulle glemme alt om at de var mormoner, mens rejsen varede. De andre tre spurgte noget forbavsede, hvorfor de dog skulle det, og han forklarede så, at det var nu, at de kunne tillade sig at slå sig løs og prøve nogle af de spændende ting, som andre mennesker, der ikke var medlemmer af mormonkirken kunne gøre. ,Og desuden,' tilføjede han, ,hvad ville det egentlig gøre? Der er ingen her, der kender os, eller som giver en døjt for, om vi er medlemmer af kirken eller ej.'

,,Spændinden ved rejsen gjorde, at de ligesom mistede jordforbindelsen, og de blev enige om at gøre, som han havde sagt. De bestemte sig til at sige at de var studerende fra den østlige del af De forenede Stater, som havde læst i Utah for en kortere periode. Den sidste del af forklaringen var nødvendig på grund af deres bil, som var indregistreret i Utah.

,,Da det var ved at blive mørkt ved slutningen af rejsens første dag, befandt de sig i nærheden af et kendt turiststed, og de ordnede det sådan, at de kom til at slå lejr ikke langt derfra. Da de havde spist, begav de sig hen til et stort hotel i nærheden, hvor de vidste, at der var underholdning. Ikke så snart var de kommet derind, før han, der plejede at føre an, foreslog, at de med det samme skulle begynde at prøve nogle af de ting, som var blevet dem nægtet af strenge forældre og lærere. Det første de fik øje på var et stort neonskilt for enden af foyeren. Der stod ,Bar — øl og cocktails.' De mente, at det bare var et beskedent skridt i retningen af ,at snyde bare en lille smule', og blev enige om, at gå ind i baren og bestille et glas øl hver. De følte sig temmelig nervøse, da de gik ind i baren, der var oplyst med kulørte lamper, og så hylderne, der var fulde af alle de spændende flasker med forskellige slags spiritus. Den af drengene, der skulle afgive bestillingen, kunne ikke rigtig få ordene frem ved det første forsøg og måtte synke en omgang, før han kunne sige: ,Fire øl, tak.'

,,Øllet smagte ærlig talt ikke særlig godt, men det blev opvejet af atmosfæren og spændingen ved at prøve noget nyt. De blev modigere og begyndte at tale om det næste eventyr, de ville begive sig ud på. De var blevet helt skrappe i munden, da der pludselig kom en velklædt herre ind i baren, han satte kursen direkte mod deres bord. Udtrykket i hans ansigt og den bestemthed, hvormed han kom gående over mod dem, gjorde dem særdeles nervøse.

,,Da manden nåede over til deres bord, rakte han en af dem hånden og sagde: ,Undskyld, men er du ikke George Refords søn fra Utah?' Drengen kunne ikke få et ord frem, så nervøs blev han. Hans fingre holdt krampagtigt om ølglasset, og så fik han omsider fremstammet: ,Jo, det er rigtigt.' ,Jeg synes nok, jeg kunne kende dig, da du kom ind i hotellets foyer,' fortsatte den fremmede. Mit navn er Henry Poulsen, jeg er underdirektør for det firma, din far arbejder for, og jeg traf din mor og dig sidste vinter ved en middag, selskabet afholdt i Hotel Utah. Jeg har aldrig glemt, hvordan du forklarede mormonernes præstedømme for en af de andre ledere i firmaet, som spurgte dig, hvad det ville sige at være mormon. Jeg må indrømme, at jeg blev lidt forbavset over at se, at I gik ned i baren, men drenge finder vel på gale streger, når de ikke er under opsyn, enten de er mormoner eller ej.'

,,Disse drenge havde her hørt en tale, som de aldring ville komme til at høre magen til fra talerstolen. De skammede sig, så de ikke vidste, hvor de skulle gøre af sig selv. De efterlod deres glas uden at tømme dem, og da de gik gennem hotellets foyer, følte de, at alle så på dem. De var glade for, at det var mørkt da de gik tilbage til deres lejr. ,Man har da heller aldrig held til nogen ting.' sagde den dreng, der havde foreslået, at de skulle lyve om deres identitet, i et forsøg på at slå det hen. ,Det er ikke et spørgsmål om at være uheldig,' sagde den dreng, som den fremmede havde henvendt sig til. ,Hvis vi blot har en smule sund fornuft tilbage, så gør vi denne oplevelse til en af de *heldigste,* vi nogensinde har haft.' "

Her er en anden beretning, der handler om en af præsident Joseph F.

Smiths oplevelser, som den genfortælles af den nu afdøde præsident Charles W. Nibley, og som måske kan give jer unge ældster stof til eftertanke:

,,Der er en anden begivenhed, som jeg har hørt ham fortælle om," sagde bror Nibley. Han talte her om præsident Joseph F. Smith, som var præsident for kirken og far til vor afdøde præsident Joseph Fielding Smith: ,,Den viser det mod og den retskaffenhed, som han var i besiddelse af, da han vendte tilbage fra sin mission til Sandwich Øen i efteråret 1857. Han tog hjem via Los Angeles, den vej, der kaldtes den sydlige rute. Det var det år, hvor Johnstons hær var på vej mod Utah, og som naturligt var, var alle meget ophidsede, og der var en del bitre følelser rettet mod ‚mormonerne', Så skete det, at mormonerne, som efter at have rejst et kort stykke med deres vogne, slog lejr i det sydlige Californien. Kort efter var der nogle antimormonske ,,bisser", der red bandende og sværgende ind i lejren, idet de udbredte sig om, hvad de ville gøre med mormonerne. Joseph F. befandt sig et stykke fra lejren, hvor han samlede brænde, men han så, at nogle af hans medrejsende havde gemt sig i buskadset nede i kløften, hvor de ikke kunne ses. ‚Da jeg så det,' fortalte han bror Nibley, tænkte han følgende: ‚Skulle jeg løbe? Hvorfor i alverden skulle jeg være bange for dem?' Og derefter travede han ind i lejren med armene fulde af brænde. Han gik ned til bålet, hvor en af mændene stod med sin pistol i hånden og brugte mund mod mormonerne. Da han så Joseph F. næsten råbte han:

,, ‚Er du mormon?'

,,Og svaret kom uden tøven: ‚Ja, det kan du tro, jeg er, og det helt igennem!'

,,Og dermed rakte manden ham sin hånd og sagde:

,, ‚Det må jeg sige; Du er vel nok den flinkeste fyr, jeg længe har mødt! Giv mig hånden unge mand. Jeg kan li' folk, der har deres meningers mod.' " (Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine* side 518, Deseret Book Co., udg. 1939.)

Abraham Lincoln viste, hvor retskaffen han var, i sin berømte tale i senatet. John Wesley Hill skriver i sin bog: Abraham Lincoln — Man of God: ,,Lincoln beviste sin uafhængighed og sin målbevidsthed, da han skrev den tale, hvori han modtog nomineringen til sit kandidatur i det amerikanske senat . . . Heri sagde han blandt andet, at landet ikke kunne eksistere ‚halvt i frihed og halvt i trældom.' Til sin ven Jesse K. Dubois, sagde Lincoln:

,, ‚Jeg nægtede at læse netop dette stykke af talen for dig, fordi jeg vidste, at du ville bede mig ændre eller tilpasse det, og det var jeg fast besluttet på ikke at gøre. Det var sådan jeg ville have det, og jeg var villig til at tage konsekvenserne . . . Jeg ville hellere lade mig slå, på grund af denne udtalelse, end jeg ville sejre uden denne.' " (*Abraham Lincoln — Man of God,* side 151, New York og London: G.P. Putnam's Sons, 1927)

Der skulle virkelig mod til at bibeholde udtalelsen: ,,halvt frihed og halvt i trældom", i talen. Han var ambitiøs, og det kunne se ud som om vejen til præsidentembedet gik gennem senatet, men det politiske klima var endnu ikke sådan, at man kunne komme med sådanne udtalelser. Der var størst sandsynlighed for, at disse ord ville koste ham senatorposten, og det blev da også tilfældet. Alt dette var Lincoln da også klar over; men han var alligevel tilstrækkelig retskaffen til at handle efter sin overbevisning. Skønt han derved spærredes vejen til senatet, så var det til held for De forenede Stater, den ting der senere hjalp ham frem til præsidentembedet.

Præsident J. Reuben Clark, Jr. var en mand, med en lignende retskaffenhed. Som ung præsiderede han en kort tid over den sydlige afdeling af State Normal College i Cedar City i Utah. Han udviste stor interesse for denne institution.

,,To år senere . . . søgte han hjælp til at opfordre den lovgivende forsamling til at bevillige penge til institutionen."

Han svarede pr. brev og forklarede ,,åbent og ærligt, at han ikke kunne støtte . . . kravet om $100.000.

,, . . . Ærlig talt," skrev han, ,,Så synes jeg, at det er for meget . . .

,, . . . Jeg har overvejet sagen grundigt, og jeg synes ærligt talt ikke, at jeg kan anbefale Deres repræsentanter at tildele Dem en så stor sum . . .

,,Hvis De nu istedet satte beløbet ned til $ 54.000, så kan De regne med, at jeg efter min fattige evne til arbejde med for sagen; men hvis De stadig vil søge at opnå det store beløb, så må De straks forstå, at det er bedre, jeg ingenting siger; og det lover jeg Dem da også, at jeg vil gøre."

,,Den oprigtighed, man mærker i dette brev, skulle blive en fremherskende egenskab ved (præsident) Clarks korrespondance og hans måde at behandle andre mennesker på gennem en lang karriere. Skønt hans anbefalinger ikke altid omfattede det, som andre håbede at opnå, så bidrog hans oprigtighed og betingelsesløse ærlighed dog til, at man havde fuldstændig tillid til ham, for man vidste, at han altid ville sige, hvad han virkelig mente." (David H. Yarn, Jr.: *Young Reuben,* siderne 113-14. Brigham Young University Press, Provo, Utah)

Brødre i præstedømmet, hvor ville det være dejligt, hvis vi alle var i besiddelse af en retskaffenhed som en præsident Kimball, en Nathan Eldon Tanner, Joseph F. Smith, en Abraham Lincoln eller en J. Reuben Clark, Jr. Herren forventer det af os, der har præstedømmet.

Må Gud hjælpe os til at tænke nærmere over den egneskab, som vi kalder retskaffenhed, og til at leve i overensstemmelse hermed, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

BISKOP H. BURKE PETERSON
1. rådgiver i Det præsiderende Biskopråd

Som et sømærke på en bakketop

En kaldelse til Det aronske Præstedømmes ledere om at undervise de unge mænd i Det aronske Præstedømme

Jeg er blevet både imponeret og forbløffet, når jeg har mødt unge mænd i Det aronske Præstedømme udover kirken. Jeg har lagt mærke til, at der altid er nogle af dem, som er endda særdeles pligtopfyldende, og som vil gøre, hvad det skal være for at leve op til den tillid, de nyder som Guds sønner, og vil gøre alt, hvad der står i deres magt for at bære hans navn på en værdig og ærbar måde, og som vil yde et hvilket som helst offer for at være det eksempel, de bør være, og handle, som de bør.

Det er ikke ret længe siden, jeg mødte en sådan ung mand, da jeg overværede en stavskonference i et andet land. Vi var ved at afslutte et møde med stavspræsidentskabet, da det bankede på døren til kontoret. Præsidenten lukkede op, og jeg så en hånd række ham en konvolut med mit navn på. Brevet omtalte en ung mand, som gerne skulle interviewes for at kunne komme på mission.

Så snart vort møde med stavspræsidentskabet var overstået undskyldte jeg mig og bød så dan unge mand komme indenfor. Det første indtryk af ham chokerede mig mildest talt. Jeg kunne ikke tro, at han virkelig havde fået en anbefaling til missionærgerningen. Hans tøj var temmelig krøllet; han trængte til at blive barberet; han stank af tobak; han havde endda en eller anden billigbog sammenrullet i hænderne. Hvad ville han dog kunne udføre i Mesterens tjeneste, tænkte jeg.

Og så skete det — han gik over mod mig og rakte mig sin hånd. Da jeg så ind i hans øjne, følte jeg mig øjeblikkelig opildnet. Han var anderledes. Han var noget ganske særligt til trods for sit ydre. Da vi sammen satte os ned, fortalte han mig sin historie. Først undskyldte han sig fordi han var så uordentlig, og at alting skulle foregå i sådan en hast. Han sagde, at han lige var stået af en bus efter at have foretaget en 13 timers rejse fra sit hjem, samt at han, hvis jeg ikke havde alt for meget imod det, ville prøve på at nå tilbage til bussen, som afgik om en time, så han kunne foretage den 13 timers rejse hjem igen.

Jeg begyndte at lægge to og to sammen. Nu vidste jeg, hvorfor hans tøj var så krøllet, og hvorfor han trængte til at blive barberet. Han vidste, at han havde måttet finde sig i den tobaksrøg, han endnu lugtede af, mod sin vilje, fordi der var blevet røget tæt i den tillukkede bus. Jeg gjorde endnu en opdagelse. Billigbogen, han holdt i sine hænder, var en udgave af Mormons Bog — den var slidt, uden tvivl en af de ejendele, han satte størst pris på. Han fortsatte med at sige, at han havde sluttet sig til kirken for tre år siden, fordi han havde haft noget at gøre med vore unge mennesker. Han sagde, at de var anderledes. Hans forældre havde givet ham tilladelse til at blive døbt, hvis det var det, han ønskede, men de advarede ham og sagde, at hvis han lod sig døbe, så kunne han ikke bo hos dem længere. Han kunne ikke længere være hos dem som deres søn.

Da han var døbt, holdt hans far sit ord og lukkede kun lige døren så meget op, at han ud gennem sprækken kunne sige til ham, at han aldrig

skulle komme tilbage. Det gjorde han så heller ikke. Han flyttede sammen med nogle venner. Han fortalte mig, at han gennem de sidste tre år havde haft erhvervsarbejde samtidig med, at han gik i skole. Han sagde, at han havde sparet mere end 2.000 dollars op, så han kunne betale for sin mission. Han bad så mindeligt om lov til at tage afsted. Der var intet, han ønskede sig mere i denne verden. Ånden inspirerede mig til at sige ja, og han er nu en af de 18.000 modige, unge mænd i kirkens hær, som er spredt udover jorden som Herrens tjenere.

Ja, der findes dem af jer, for hvem ingen undskyldning er god nok til at afholde jer fra at gøre jeres pligt som medlem af præstedømmet. Der findes dem, som vil gøre det, der er rigtigt, og som ventes af dem til trods for at der omkring dem findes mennesker, som forsøger at få dem bort fra den rette vej.

Skoleåret er nu begyndt for de fleste af jer. Desværre er der nogle af jer, der i dette skoleår vil finde det lettere at følge den store flok, *selvom den store flok tager fejl.* Der findes dem, som ikke kan forstå, *at der ikke findes nogen rigtig måde at gøre noget forkert på.*

Mine unge brødre, vi er alle med i den store krig, som omfatter hele jordens overflade — konflikter mellem brødrene i præstedømmet og Satans legioner. Det er en kamp, der virkelig foregår. Hver dag er der mange, der bliver såret eller afgår ved døden rent åndeligt. Vor egen tabsliste er ganske forfærdelig at gennemgå. Det er ganske interessant at bemærke, at det i denne kamp er de stærke, der overlever.

Jeg skal sige jer, det er ikke spor vanskeligt at kende en, der virkelig kæmper for præstedømmet. Man møder ofte sådan en forkæmper. Det er ham, der siger nej, når andre siger ja til at gå i biografen om søndagen, det er ham, der siger nej til upassende film til enhver tid (han ved, at han ikke må give efter for denne fristelse). Det er ham, der siger nej til umoralske bøger eller blade eller billeder eller vitser til enhver tid. Han siger nej til at tage ud at fiske, eller svømme eller sejle om søndagen. Han siger nej, når andre siger, ,,prøv engang" en øl eller en cigaret — også selvom det kun er een. Denne modige forkæmper er også ham, der siger ja, når andre siger nej til præstedømmemødet søndag morgen, til nadvermødet, til at betale tiende, til at bede hver dag, til seminar eller institutklassen. Denne pålidelige unge mand er ham, der siger ja, når andre siger nej til en mission.

Desværre må det også siges, at I hver dag møder nogen, som rent faktisk *hjælper* Satan i sit ødelæggende arbejde. Dem kan man også nemt genkende: de udviser direkte mangel på mod: de har ikke tilstrækkelig meget ben i næsen, når det øjeblik kommer, hvor de skal sige nej til noget, som er forkert.

For nylig, omkring sidste forår ved semestrerets afslutning, fandt der en afgangseksamen sted her i det vestlige U.S.A. Der var planlagt adskillige udmærkede fester for dem, der nu havde afsluttet deres skolegang. Men så var der en fest, der lige fra planlægningsstadiet var helt forkert. Det var simpelthen en dårlig ide. I dette tilfælde havde man i et af hjemmene i nabolaget planlagt at vise umoralske film. Der var en gruppe sidste dages hellige unge, som ikke vidste noget om hvilke film, der skulles vises, der intetanende gik med til festen. Så snart filmen begyndte at køre og dens snuskede budskab kom pa lærredet, var der en del af de unge sidste dages hellige, som rejste sig og gik, mens andre af samme gruppe forblev i huset.

Da de kom udenfor, mødte de unge mennesker, der var gået, nogle af deres venner, som netop var på vej derind. De fortalte dem, hvilke film, der var tale om, og sagde til dem, at de ikke skulle gå derind. Derfor var der også nogle af denne gruppe, som vendte om og tog hjem igen; men nogle få af de mere svage gik ind i huset, for der at få deres tanker gjort urene ved Satans magt. Fa, der findes virkelig nogle, som vil gøre hvad som helst for at være i harmoni med Herren og gøre det rigtige. Der findes dem, der for alvor er sig bevidst, at præstedømmet virkelig er noget vigtigt, noget, som er værd at ære.

Lad mig sige jer noget brødre, det er umagen værd at gøre, hvad der er nødvendigt for at Herren skal kunne nikke bifaldende til vor handlemåde. Jeg siger dette, selvom jeg godt ved, at det ikke er rart at blive til grin, når man gør, hvad der er rigtigt. Mange gange er det ikke særlig populært at gå imod den store mængde eller gøre tingene anderledes end ens venner. Må Herren velsigne og styrke jer unge brødre, når I møder udfordring.

Lad mig også sige til jer, som er medlemmer af ward biskopråd og grenspræsidentskaber, at der blandt jer findes dem, der *virkelig tror,* at bortset fra deres hjem, så er Det aronske Præstedømme deres største og vigtigste ansvar i forbindelse med præstedømmet. Brødre, der findes dem blandt jer, som ikke kommer med undskyldninger imod at gøre, hvad de skal, som tilbringer størstedelen af deres fritid i kirkens tjeneste sammen med deres unge mennesker i wardet eller grenen. I vil ligesom vi lægge mærke til, at de unge mennesker, de har ansvar for, på grund af den personlige interesse som lægges for dagen, har en ganske særlig ånd over sig; de er åndeligt vågne og kan i styrke sagtens tåle sammenligning med Helamans 2.000 stærke ammonitsønner. Vi ser dem ofte i kirkens mange stave hver weekend.

I vil kunne se disse brødre i kirken mange steder, og I vil opdage, at disse brødre forstår deres kaldelse, fordi det er dem, der lader Det melkisedekske Præstedømmes ledere fungere i deres kaldelse som ledere, og lader dem føre an i arbejdet med at sende præstedømmet ud til hvert eneste hjem. Det kaldes hjemmelærerprogrammet — præstedømmet i aktion.

I vil kunne genkende dem, fordi de lader Herren vælge Det aronske Præstedømmes kvorumspræsidentskaber. Disse biskopråd har studeret det 9. afsnit af Lære og Pagter og forstået det. Efter at have overvejet sagen grundigt lægger de navnene på kvorumslederne frem for Herren for at se, om han vil godkende dem, *før* de taler med forældrene eller den unge mand selv.

Disse storslåede brødre lader kvorumspræsidentskaberne kalde de unge mænd på en værdig måde; aldrig i telefonen i forhallen eller på trappen foran kirken, men på biskoppens kontor gennem Det aronske Præstedømmes præsidentskab i wardet.

Ser I, sådanne biskopråd har visioner om hvad godt oplærte og rigtigt kaldede kvorumspræsidentskabet for Det aronske Præstedømme kan betyde i en ung mands liv og for kirkens fremtid. Tænk over det, brødre. Om ti eller tyve år har vi en ny generation af ledere inden for Det melkisedekske Præstedømme, mænd som i dette øjeblik bliver undervist i de rette principper af deres ledere indenfor præstedømmet, nemlig wardets biskopråd.

I vil nemt kunne kende sådanne biskopråd, fordi det er dem, der virkelig underviser disse udvalgte unge mennesker hver uge i de rette principper indenfor præstedømmet. De overværer altid Det aronske Præstedømmes møder om søndagen sammen med de unge mænd. Sådanne biskopråd kalder Det aronske Præstedømmes kvorumsledere ,,præsident" under præstedømmets møder.

Ja, man kan med det samme se når et biskopråd ved *at det ansvar, de primært er blevet pålagt af Herren, er Det aronske Præstedømme* — uden undtagelse. De ved, at der er andre ting, der muligvis ikke vil blive gjort, men arbejdet med Aronske præstedømme og Unge Piger må ikke lider derunder. De ved, at de en dag skal stå Herren til ansvar for den tillid, der blev vist dem, da de fik overgivet dette hverv.

Brødre. I kan også genkende den stavspræsident, der ved, hvad det vil sige at være formand for Det aronske Præstedømmes komité i sin stav. Det er også interessant at lægge mærke til hans handlemåde. Han har ikke afløst sin rådgiver eller brødrene fra højrådet fra deres arbejde, når han overtaget ledelsen af denne komité, men nu er han blot mere personligt involveret i Det aronske Præstedømmes program i staven, idet han arbejder skulder ved skulder sammen med de andre brødre i stavskomitéen.

Det er den stavspræsident, der ved, at lederne for Det melkisedekske Præstedømme og lederne for Det aronske Præstedømme må samarbejde i deres bestræbelser på at støtte fædrene i arbejdet med deres sønner. Han ved, at en præsident for et ældstekvorum og præsidenten for et diakonkvorum og en far tilsammen, hvis de da har lært, hvordan det skal gøres, kan være et uovervindeligt forsvar mod Satan i kampen for en drengs liv.

Denne præsident ved, at det er lige så vigtigt at frelse de unge kvinder, som det er at frelse de unge mænd. Blandt andet af denne grund lader han lederen for unge piger vide, at hun altid kan komme direkte til ham, fordi han er hendes direkte overhoved i arbejdet for Unge Piger.

Brødre, der findes altid måder, hvorpå vi kan gøre vort arbejde endnu bedre, end vi allerede gør. Det præstedømme vi bærer, først som unge og siden ældre mænd, betyder myndigheden til at uføre vore pligter på samme måde som Frelseren ville gøre det, hvis han havde netop vort ansvar. Vor myndighed er begræset til at gøre det på samme måde, som han ville; til at være sådan en præsident for diakonerne, som Mesteren selv ville være; at være sådan en lærer, som Mesteren selv ville være; i vor egenskab af præster at forberede os til en mission på samme måde, som han ville gøre det; at stræbe efter at være en præsident for ældstekvorummet, sådan en biskop eller rådgiver eller stavspræsident, som Frelseren selv ville være, hvis det var ham, der havde stillingen og bar ansvaret.

Eller, hvad der er det vigtigste af alt; vort præstedømme betyder myndighed til at være en sådan far, søn eller bror, som Frelseren ville være, hvis han var en del af jeres familie.

Brødre, vor succes i præstedømmet afhænger af, hvordan vort liv er formet. Når vi lærer at lade os lede af Ånden, så vil det præstedømme, vi har, blive til magt, præstedømmets magt til at ændre andres livsførrelse til det bedre, til at få mirakler til at ske i medlemmernes liv, for drenge og piger, såvel som fædre og mødre.

I en verden fuld af konflikt og uro vil der stadig være mennesker, der er noget særligt. Dem, der stifter fred. Dem, der gyder olie på de oprørte vande. Der vil stadig være mennesker, hvis liv kan lignes ved et sømærke på en bakketop, som et fyr i en storm. Der vil være mennesker, som vi vil henvende os til, når vi behøver styrke og vejledning. I kan være det håbets lys for dem, der færdes i jeres nærhed, især for jeres egne.

Husk, det mest strålende lys og det klareste signal kommer fra den reneste lampe. Må Herren vejlede og styrke os i vore bestræbelser på at lutre vort liv. Jeg bærer vidnesbyrd for jer, brødre, om at jeg ved, at Gud lever. Jeg ved, at han er i Himlene. Og jeg beder om, at han vil velsigne os, så vi kan ære det præstedømme, som han har givet os, i Jesu Kristi navn. Amen.

Vi vil bruge ethvert værdigt middel til at styrke hjemmet og familien; til at opmuntre til lydighed mod det store bud om at mangfoldiggøre os og opfylde jorden som ædle forældre; og for at styrke karakteren ved at holde os til de højeste åndelige og moralske principper.

Ældste Ezra Taft Benson

Far, kommer du og snakker med mig?

AF CARY J. COLEMAN

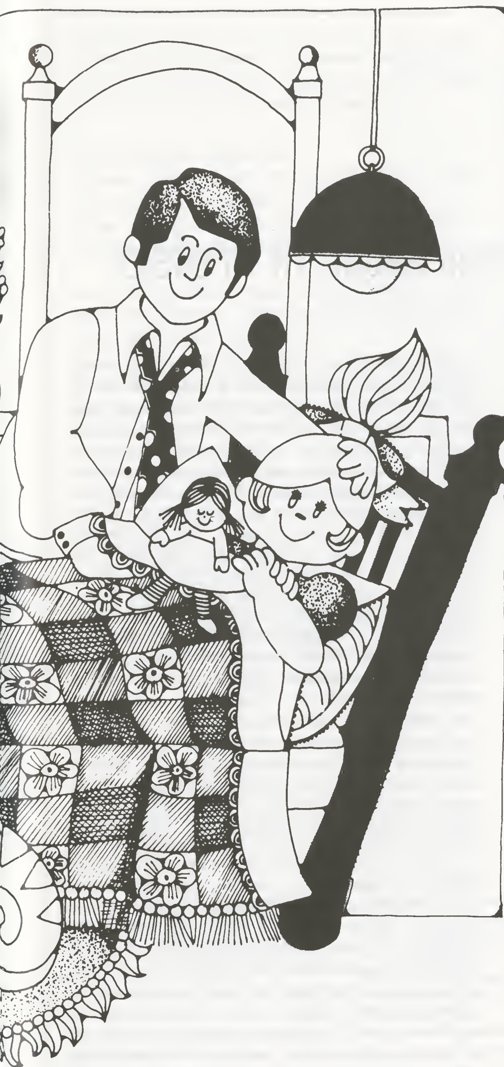
Mandag aften er noget særligt hos os, ikke kun fordi far og mor altid er hjemme, men også fordi denne ugentlige aften er en hellig begivenhed, der knytter familiemedlemmerne nærmere til hinanden.

Når familiehjemmeaftenens program er overstået, bedes der aftenbøn, og når vore fire børn så er gjort klar til at sove, så begynder en særlig stund, som helliges det, der i præstedømmesproget kaldes personligt interview. Men på børnenes sprog er det snarere formuleret som et spørgsmål: ,,Far, kommer du og snakker med mig?" Disse øjeblikke lige inden øjenlågene bliver tunge, anvendes til en oprigtig kommunikation mellem børnene og mig, som styrker kærligheden mellem os, indgiver trykhed, og som understreger, at vi betyder noget for hinanden. Når hvert af børnene beder om at komme først, så føler jeg igen, at denne mandag aften vil være noget særligt. Efter at have tilbragt nogle få minutter sammen med den mindste, som ligger i sin vugge og gurgler og ler, går jeg ind i drengenes værelse og sætter mig ved min 4-åriges seng. Han er ellers ikke rolig et eneste øjeblik, men nu er der ro over ham. Og som vi, far og søn, sidder der og taler sammen, siger han: ,,Kan vi godt tale om mig i aften?"

,,Ja, min dreng, det kan vi godt."

Små 4-årige taler om mange interessante emner, men de taler ikke om det samme emne ret længe ad gangen. Når vi har talt alvorligt sammen i 5-10 minutter, foreslår den lille fyr, at far nu skal gå over og tale med een af de andre; og når jeg har kysset ham godnat og givet ham et stort knus, går jeg over og sætter mig ved min ældste søns seng.

Han er seks år og gør sig blandt andet tanker om at tage på mission, om at hjælpe sin mor, om hvad der er sket i skolen, om basketballkamp og om at blive lige så dygtig som de kendte navne. Den 4-årige stikker

hovedet op over kanten på sin seng et par gange for at se, hvordan det går, men snart bliver han helt stille. Jeg fortæller min ældste søn om, hvad jeg oplevede som lille, om vigtigheden af, at man forbereder sig til livets opgaver, og igen finder der en ganske særlig form for kommunikation sted. En kærlig far, der er oprigtig interesseret i sine børns velbefindende, holder altid kommunikationslinierne åbne. Der findes også en anden Fader, som ønsker, at hans børn skal give ham del i deres liv. Jeg er sikker på, at han velsigner disse stille øjeblikke, hvor vi fortæller hinanden om, hvad der foregår i os. Vor 7-årige datter har ventet tålmodigt gennem disse uendelige minutter og råber fra sit værelse: ,,Far, er det ikke snart min tur?" Idet jeg kommer med en sidste opmuntrende bemærkning til vor ældste søn, rejser jeg mig fra hans seng. Jeg når lige at se, at den mindste dreng allerede sover. Dette er den eneste aften om ugen, hvor han falder så hurtigt i søvn, som om disse få særlig øjeblikke sammen med far har udvisket alle hans bekymringer.

Min lille pige har virkelig meget at fortælle mig; ordene nærmest falder over hinanden. Hun taler om skolen, sine venner og kirken; derudover stiller hun mange spørgsmål om livet, og når at gengive noget af indholdet af mindst to eller tre lange historier, hun har læst i sine yndlingsbøger.

Jeg giver hende et par gode råd med hensyn til en ordentlig kjolelængde, og opmuntrer hende til at efterleve evangeliets principper. Så siger jeg til hende, at hun hver dag skal fortælle sin mor, hvor meget hun holder af hende, og jeg giver hende del i mit vidnesbyrd om vor levende profet. Endelig gennemgår vi igen de spørgsmål, som biskoppen vil stille hende om nogle få måneder, når tiden er inde, til hun skal døbes.

Dette ,,personlige interview" rummer en opbyggende kommunikation, der knytter os tættere sammen. Det giver mig også nogle af de mest spændende muligheder for at lære fra mig, som tænkes kan. Og jeg lærer skam også noget af det, Jeg fortæller hende, hvor meget jeg holder af hende, og hvor meget det betyder for mig at hun har det godt. Så giver jeg hende et knus og et godnatkys, og endnu et barn er på vej til drømmeland.

Nu sover den helt lille og min ældste søn også Hele hjemmet ånder endnu engang ro, vi er kommet hinanden endnu nærmere og har fået større forståelse for hinandens problemer.

Når jeg er kommet ind i vor stille dagligstue, taler jeg stille med min søde kone, vore børns dejlige mor. Vi håber at vi, ved at følge dette mønster aldrig vil komme ud at trit med vore børn eller med hinanden.

Præstedømmets program for kommunikation er bestemt en hellig oplevelse, som man hver uge bør forny i hjemmet.

Bror Coleman underviser ved Spokane (Washington) Instituttet for Religion og tjener som højrådsmedlem i Spokane East staven.

Vi har ofte efterlyst bidrag til vore lokale sider i Stjernen, men det er enhver redaktørs erfaring, at det er mere end svært at få folk til frivilligt at skrive. Vi har derfor bedt nogle søskende skrive til os om deres vidnesbyrd eller andre trosfremmende oplevelser, og her er den første artikel:

Bekendelse, et mirakel til frelse

Det var i sommeren 1949 to unge missionærer ringede på vores dør, den enes navn var Don L. Christensen. De bad om lov til at komme indenfor og fortælle os om deres kirke.

Jeg havde i de sidste par år interesseret mig meget for andre trossamfund, gik ofte til deres møder og samtalede meget med dem.

Disse unge missionærer var meget dygtige og energiske, og jeg kunne derfor hurtigt se, at det de forkyndte var i overensstemmelse med det jeg læste i bibelen. En dag bad de mig om vi kunne have bøn sammen, det kunne jeg lide og det gjorde et dybt indtryk på mig.

De lærte mig om Joseph Smiths første syn, om Mormons Bog og om begyndelsesprincipperne: Tro på Gud, omvendelse, dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse og om håndspålæggelse for den Helligånds gave. Det var lærdomme der greb mig, og jeg grundede meget over, hvordan jeg måtte leve efter dem i praksis.

Da jeg blev klar over, at når man på Kristi tid omvendte sig fra sine synder ofte bekendte dem, og det var betydningsfuldt for sand omvendelse, kom jeg i hu, at jeg 10 år tidligere, havde forvoldt skade på en ung mands cykle, uden senere at give ham en passende erstatning. Jeg gik i lang tid og tænkte på at opsøge den unge mand og fortælle ham det, som det var og tilbyde ham en passende erstatning. Men frygten for at lide det nederlag, som jeg følte jeg ville lide, ved at bekende, tvang mig til at udsætte det den ene dag efter den anden. Jeg læste ofte, hvordan folket kom ud til Johannes døberen, „Og de lod sig døbe af ham i Jordanfloden, idet de bekendte deres synder". Matt. 3:6.

Eftersom tiden nærmede sig, hvor jeg ønskede at slutte pagt med Gud, ved at lade mig døbe, så jeg kunne nyde nadveren i lighed med de hellige, blev mit sind mere og mere foruroliget over den forsoning, jeg måtte have i orden med denne unge mand, før jeg var parat til at slutte pagt med Gud om at holde hans bud, så mit sind kunne få fred. Endelig en dag besluttede jeg at køre ud og opsøge den unge mand. Jeg fandt ham på hans arbejdsplads på landet, han hjalp sin arbejdsgiver med at så korn. Jeg bad hans arbejdsgiver om jeg måtte tale med ham alene. Jeg spurgte ham så: „Kan du huske, der blev forvoldt skade på din cykle for 10 år siden?" Det kunne han godt. „Det var mig, der forvoldte denne skade. Jeg er nu kommet her, for at give dig en passende erstatning, hvor meget ønsker du i erstatning?" Han spurgte mig så: „Hvor meget synes du?" Jeg tilbød ham et passende beløb, der ville dække den skade, jeg have forvoldt, og han svarede: „Det er i orden". Jeg betalte beløbet.

Men dermed var sagen ikke afgjort, jeg så ham nu ind i øjnene og spurgte ham så: „Vil du tilgive mig det jeg har gjort?" og han svarede med eet ord, der gav mig den fred i sindet jeg søgte efter: „Ja". Denne unge mand spurgte mig så: „Hvad er det du er beskæftiget med?" „Jeg tegner forsikringer". „Vi har behov for en livsforsikring, vil du komme til mit hjem og tegne os en?" Jeg tog senere til hans hjem og tegnede en livsforsikring, hvor jeg tjente 125 kroner. Jeg oplevede her, at Søren Kirkegård vidste hvad han talte om, da han sagde: „Smerten, der følger med tilståelsen, vil være som et bittert lægemiddel, der vil helbrede." Ligeledes erfarede jeg Henrik Ibsens ord: „Det værste et menneske kan gøre mod sig selv, er at gøre uret mod andre."

Jeg lærte herigennem denne oplevelse, at evangeliet er som et puslespil, det er sammensat af mange bud, som et puslespil er af mange forskellige dele. Vi må have hver eneste lille del med, for at få helhedsindtrykket.

Følgende artikel er en del af Det første Præsidentskabs julebudskab til kirkens medlemmer. Skønt julen forlængst er overstået, bringer vi det her på grund af budskabets vigtighed.

Til alle kirkens medlemmer:
Vi beder indtrængende kirkens medlemmer over hele verden om at tænke på Frelserens ord: „Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre, det har I gjort imod mig."

(Matt. 25:40)

Der hersker fortsat megen sult og lidelse i størstedelen af verden. I de kommende måneder kan tilstandene blive endnu værre.

Vi opfordrer jer derfor til at tænke endnu mere på de nødlidende og trængende i jeres område såvel som over hele verden. Vi henstiller især til jer om, at I og jeres familie mere flittigt iagttager disse af vor kirkes lærdomme:

1. *Fuldt ud iagttager den månedlige fastedag.* Dermed menes almindeligvis, at man afstår fra mad og drikke ved to på hinanden følgende måltider og giver det beløb, man har sparet eller mere til biskoppen eller grenspræsidenten til hjælp til de trængende.
2. At man sørger for at have et lager på et års føde for sin familie. Brug visdom og søg pålidelige oplysninger om hvilke fødemidler, man skal anskaffe og købe, og hvorledes de skal opbevares. Iagttag lokale love og forordninger.
3. Spar på benzin og brændsel. Vi vil igen, som for et år siden, foreslå kirkens medlemmer, at de, hvor det kan lade sig gøre, kører flere sammen i én bil til arbejde eller kirke; at de iagttager foreskrevne hastighedsgrænser, sætter deres termostat ned, hvor det er muligt og undgår unødvendig brug af elektricitet og brændsel.
4. Undgå spild af fødevarer. Mens millioner i verden sulter, spiser andre for meget eller bortødsler fødemidler. Lær jeres børn mådeholdenhed og at lade være med at ødsle med maden.
5. Stræb efter større produktivitet på din arbejdsplads. Yd mere, end din arbejdsgiver forlanger. Herren sagde til Adam: „I dit ansigts sved, skal du spise dit brød, indtil du vender tilbage til jorden". (Moses 4:25). Og det samme gælder alle Adams efterkommere. Det er en velsignelse, at det kræves af os, at vi skal arbejde, og vi skulle gøre det villigt og uden at beklage os.
6. Beskyt dit helbred. Sørg for tilstrækkelig motion og hvile, Hold visdomsordet.
7. Styrk din familie. Hold dagligt familiebønner og den ugentlige familiehjemmeaften og anstreng dig for at lære din familie at holde alle budene.

I disse tider skulle vi huske, måske mere end nogensinde før, at man modtager indre styrke, lykke og fred ved at holde hans bud, som vi ærer i julen.

Med venlig hilsen
SPENCER W. KIMBALL
N. ELDON TANNER
MARION G. ROMNEY

DÅB
Centrum Sj. ward: 31. august 1974
Tove Holst Larsen døbt af ældste Michael West, håndspålæggelse den 7. september 1974 af ældste Robert Sørensen.
Slagelse: 5. oktober 1974
Finn René Sørensen døbt af broder Børge Grand Hansen, håndspålæggelse den 6. oktober 1974 af John Arnfinn Hjelm.
Lene Britt Jørgensen, døbt af ældste David Roland Bech, håndspålæggelse den 6. oktober 1974 af ældste Richard F. Weldon.

ORDINATIONER
Slagelse: 25. august 1974
Aage Greis Jørgensen ordineret til præst af broder Hans M. Larsen.
17. november 1974
Finn René Sørensen ordineret til diakon af broder Børge Grand Hansen.
27. oktober 1974
Aage Greis Jørgensen ordineret til ældste af broder Jørgen Ebbe Nielsen.

9. november 1974
Gudrun Agnethe Hansen døbt af ældste David Roland Bech, håndspålæggelse den 9. november 1974 af ældste Richard F. Weldon.

VELSIGNELSER
Frederikshavn: 24. november 1974
Ejvin John Kristensens og Kirsten E. Klausens datter **Mie Jeanette Kristensen** velsignet af sin fader.
21. juli 1974
Christian Marius Nielsens og Henny H. Hansens søn **Dan Brian Nielsen** velsignet af ældste Graig Grosby.

Mormons bog i nyt lys

I en kronik i Aalborg Stiftstidende har Jørgen W. Schmidt skrevet om Mormons Bog i et nyt lys. Vi har hentet følgende afsnit derfra:

Stjal Joseph Smith manuskriptet?

For mormonernes modstandere var det nødvendigt at finde en plausibel forklaring på, at en ulærd mand på blot 25 år havde produceret et værk, der i tankegang, opbygning, indhold og sproglige form var så helt usædvanlig og simpelthen revolutionerende med hensyn til den dengang meget ringe viden om Mellem- og Sydamerikas kulturriger før spanierne.

Man fandt et godt argument, der ikke alene stemplede bogen som et falskneri men også Joseph Smith som tyv. Historien gengives typisk ved denne leksikonnotits: „Kort efter at mormonerne havde begyndt deres propaganda, hævdedes det imidlertid, at Mormons Bog var et plagiat af et romanmanuskript, Samuel Spauldings „Det genfundne Manuskript". Både Spauldings enke og hans broder anlagde retssag, men det kunne ikke bevises, at Joseph Smith ved en mellemmands hjælp havde benyttet Spauldings manuskript ved udarbejdelsen af „Mormons Bog". Men tilbage står jo beskyldningen og mistanken, og det har utallige mindre seriøse omtaler i højeste grad benyttet sig af. Med udeladelse af oplysningen om, at sagen afvistes!

Nu er der imidlertid for alvor og for stedse rammet en pæl gennem den historie: Præsidenten for Oberlin College i Ohio, USA, James H. Fairchild, har på Hawaii fundet det oprindelige manuskript til Spauldings roman og har udgivet det på tryk. Det er tydeligt, at det kun ganske vagt har lighed med „Mormons Bog". Fairchild har offentliggjort en erklæring, der ganske afviser, at Joseph Smith kan have benyttet det som grundlag for „Mormons Bog". „Man må finde en anden forklaring på „Mormons Bog", hvis en forklaring forlanges", skriver han.

En sammenligning af de to bøger godtgør adskillige forskelle: Spauldings fylder i tekstmængde kun en tiendedel af „Mormons Bog". Den tager sin begyndelse i året 315 efter Kristus, mens „Mormons Bog" begynder 600 år før Kristus. Spaulding fortæller om en mand, der fra Rom sejler mod Storbritannien men af en storm drives over Atlanterhavet til Amerika, hvor han tages til fange af indianere i Delaware, hvor han bliver i to år. For en stor del er bogen en kærlighedshistorie af temmelig slibrig karakter.

„Mormons Bog" beretter om en profet, som i Palæstina forkynder Guds vrede over folkets ugudelighed, og som forudsiger, at Jerusalem vil blive ødelagt. Da kun få tror ham, drager han med sin familie ud i ørkenen, hvor han ved Det røde Hav bygger skibe, der søsættes med familiemedlemmer og nogle få tilhængere. Rejsen bringer dem over Det indiske Ocean til Amerikas vestkyst, hvor man slår sig ned og udvikler sig til to folkegrupper.

Den ene holder sig gennem århundreder til stamfaderens tro og værner om de historiske optegnelser, som man har bragt med sig fra Jerusalem (med Det gamle Testamentes beretninger), og deres profeter viderefører optegnelserne. Efter Kristi død og opstandelse i Jerusalem besøger han dette folk, belærer dem som han gjorde det hos jøderne, udvælger apostle og opretter sin kirke. Han forlader dem med opfordring til at holde fast ved troen. Imidlertid bekriges dette folk af den anden gruppe, der omkring år 400 efter Kristus udrydder de sidste af deres fjender, efter at Moroni, den sidste af bogens skribenter, har gravet de hellige optegnelser ned i højen Cumorrah. Det er disse optegnelser, Joseph Smith udgav som „Mormons Bog".

Spaulding-historien kan altså udgå af fremtidige artikler om „Mormons Bog".

Få noget at vide om Mormons Bok og dens profeter, på en særlig måde

ved at deltage i det nye kursus om Mormons Bog i 1975/76 i *seminar-programmet,* hvis du er mellem 14 og 18 år;
i *institutprogrammet,* hvis du er mellem 18 og 26 år.

Indmeld dig nu til disse nye kurser hos din biskop eller grenspræsident. Indmeldelsesgebyret (der indbefatter kursusmaterialer skal betales i dit ward eller din gren.

Jeg fortalte tilhørende, at Mormons Bog var den mest korrekte bog på jorden og slutstenen i vor religion, og at et menneske ville komme nærmere til Gud ved at følge dens forskrifter end gennem nogen anden bog. Joseph Smith Jun.

Lær Mormons Bog at kende — slutstenen i vor religion — i 1975-76 ved at indmelde dig NU i seminar eller institutprogrammet.